

VEZÉRCIKK

Nem vonakodik fejem? • Kovács Zoltán

„Ha tanácsodat semmibe veszik, nézeteidet nevetségessé teszik, s te mindezt zúgolódás nélkül, türelemmel, szeretettel elfogadod, akkor – az győzelem” – olvasható az Élő Víz előző számában ugyanezen a helyen. Valóban nagy győzelem, ha az emberben kialakul a Lélek gyümölcsével leírható hívő jellem, melynek nem elhanyagolható része az alázatosság. Nem csak ahhoz kell alázatosság, hogy tanácsaink semmibevételét szeretettel eltűrjük, de alázatosság kell a tanács elfogadásához is. Dávid a tanácson túl meg a feddést is örömmel vette: „Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem kenné. Nem vonakodik fejem” (Zsolt 141,5). Mennyire elüt ez az „egyik fülelen be, a másikon ki” viselkedéstől!

A kapott tanácsot nem kell mindig elfogadni, hiszen nem csak jó tanácsok jutnak el hozzánk, illetve a hallottnál jobb tanács is létezhet. A bölcs ember a tanácsot meghallgatja, a maga csendességében alaposan átgondolja, s csak ezután dönt annak elfogadásáról vagy elvetéséről. Kevély egyén az – melleleg buta is –, aki elereszti a füle mellett a tanácsot, vagy végig sem hallgatja. Csak fokozza magatartása bolondságát, aki még meg is sértődik azon, ha valaki tanácsot merészel neki adni. „A bolondnak úta helyes az ő szeme előtt; de aki tanáccsal él, bölcs az” (Péld 12,14).

Isten Igéje tehát bolondnak nevezi a bölcs tanácsot megvető embert. Veszélyes csapda az ilyenek számára, hogy olyan tanácsadókat keresnek, akik a kívánságaiknak megfelelő tanácsot adják; a számukra kellemetlen, ám helyes tanácsot mondókat pedig ellenségeiknek tekintik. Holott „jósándékból valók a barátságos embertől vett sebek; és temérdek a gyűlölőnek csókja” (Péld 27,6). Alapszabály: aki megfedd a rosszért, a javadat akarja; aki csak hízeleg, a javadat akarja – magának! Gyermekét is az szereti igazán, aki megfenyíti, hogy a rossz útról eltérítse; aki mindent ráhagy, végül a pokolba taszítja „szeretete” tárgyát. A tanácsot füle mellett eleresztő ember vállalkozásaiba eleve beépíti a kudarcot, életébe pedig a szenvedést. „Hiábavalók lesznek a gondolatok, mikor nincs tanács; de a tanácsosok sokaságában előmennek” (Péld 15,22). Ezért önpusztító állapot, amikor a szülői felügyelet alól szabadulni akaró fiatal „csípőből” elveti az atyai házból származó tanácsokat; viszont a szülőknek sem szabad ebbe a magatartásba kergetniük gyermeküket azzal, hogy továbbra is gyermekként kezelik a közben felnőtté vált csemetét.

Eddig az emberi tanácsok megvetéséről szóltam. Legjobb tanácsadónk azonban Isten, aki Igéjéből tanácsol, s azokban a helyzetekben, melyekre nem ad útmutatást a Biblia, Szentlelke által vezet. Az Ő tanácsát megvetni maga a kárhozát, az Igére rálegyintő ember menthetetlen! Hiszem, hogy az Igét nem lehet így is meg úgy is értelmezni, annak egy helyes értelmezése van. Isten szava örök érvényű, és mindörökké meg is marad.

Végezetül egy figyelmeztetés: „Aki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetörik, gyógyíthatatlanul” (Péld 23,1). Ne legyünk ilyenek!

MEDITÁCIÓ

Istennek tetsző élet • Balog Miklós

{k1995501}

„Halljátok csak, amit mond az Úr! Kelj fel, perelj a hegyekkel és hallják meg szódat a halmok.

Halljátok meg hegyek az Úr peres dolgát, és ti, a földnek örök alapjai! Mert pere van az Úrnak az Ő népével, és az Izráellel is perbe száll.

Én népem! Mit vétettem te ellened, és mivel fárasztottalak el téged?! Tégy vallást ellenem! Hiszen felhoztalak Egyiptom földjéről, és a szolgák házából megváltottalak, és előtted küldém Mózeszt, Áront és Máriát!

Én népem! Emlékezzél csak: mit koholt Bálák, Moábnak királya, és mit felelt neki Bálám, a Beor fia? Sittimtől fogva Gilgálig, hogy megismerjed az Úr igazságos cselekedeteit.

Mivel menjek eleibe az Úrnak? Hajlongjak-é a magasságos Istennek? Égőáldozatokkal menjek-é elébe, esztendő borjúkkal?!

Kedvét leli-é az Úr ezernyi kosokban, vagy tízezernyi olaj-patakokban? Elsőszülöttemet adjam-é vétkemért, vagy méhem gyümölcsét lelkemnek bűnéért?!

Megjelentette néked, óh ember, mi legyen a jó, és mit kíván az Úr tetőled! Csak azt, hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan járd a te Isteneddél.” (Mik 6,1–8)

Mikeás Ézsaiás kortársa. Az asszír-babiloni háborúk, a nemzeti és erkölcsi összeomlás korszakának prófétája. Az általa megszólaló ítéletes isteni Ige a gyülekezet erkölcsi megjavulását, lelki újjáépülését szolgálja.

Mi tesz Isten a neki nem tetsző étellel? Az Istennek nem tetsző életet élő néppel pere van az Úrnak. Az ige nem csak az ószövetségi választott népre vonatkozik, hanem Istennek minden népére: „...pere van az Úrnak az ő népével, és Izráellel is perbe száll.” Tehát az Izráelen kívüli népével is, velünk is. Vagy talán a mi életünk minden tekintetben Istennek tetsző élet? „Én népem! Mit vétettem ellened, és mivel fárasztottalak el téged?!” – kérdezi tőlünk Isten. Oly sokan megfáradtunk a gyülekezetben. Olyan erősen, éjt nappallá téve szolgáltuk Őt, hogy ebbe fáradtunk bele...?

Amikor Isten pert indít ellenünk, nem lehet reményünk arra, hogy ezt megnyerjük, mert a vád igaz: súlyosbító körülményként számít, hogy visszaeső bűnösök vagyunk. A pert nem mi indítottuk, s a köznapi polgári perek nagy részét is az nyeri meg, aki indította, a „felperes”. Hát még itt, mennyire Ő a biztos pernyerő, arról nem is beszélve, hogy ugyanaz a „felperes”, aki a bíró is egyszemélyben...

Igazságos bíró, tehát nem lehet megvesztegetni sem az ókori, sem újkori istentiszteleti szertartásokkal: prédikációk, imák, énekek stb. elmondásával, vagy hallgatásával és adakozással.

Ennek a pernek a következményét, a halálos ítéletet csak a Bíró tudja megváltoztatni azáltal, hogy irgalmasságot cselekszik: visszavonja a pert, elejti a vádat. Ezt számtalanszor megtette már a történelem folyamán, mindig időszerűvé téve az újszövetségi ígét: „...hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson” (2Pét 3,9).

Milyen az Istennek tetsző élet? Az előlegezett mérhetetlen kegyelemért „mit kíván tetőled”, mitőlünk? „Csak azt”, hogy hálából Neki tetsző életet éljünk, melynek itt említett ismertető jelei: igazság, irgalmasság és alázatosság.

Ha elmélyülten elmélkedünk Isten igazságáról és irgalmasságáról, amit velünk tett isteni méreteken, akkor nem túlzott követelmény, ha Ő „csak azt” kéri, hogy mi emberi méreteken cselekedjünk ugyanezt felebarátainkkal.

Az *igazságnak* nem szóbeli hirdetését emeli ki Isten, hisz ez többé-kevésbé mindig megvolt, hanem az igazságnak tettekben való gyakorlását: „*igazságot cselekedjél*”. Ha a hamisság

cselekedetei a rossz cselekedetek, akkor az igazságei a jók. Ez a fejezet további szakaszából világosan ki is derül, valamint az is, hogy az igazság cselekedetein Isten az anyagi javak előállításában, tehát a munkában való *becsületességet* is érti.

„*Szeresd az irgalmasságot...!*” – hangzik Isten további tanácsa. Aki szeret valakit, valamit, az szívesen foglalkozik szeretete tárgyával, minden szabad idejét vele tölti. Aki sokat foglalkozik azzal az irgalmassággal, amit Isten gyakorolt rajta, abból ez az isteni irgalmasság tovább sugárzik felebarátaira. „Az ellenünk vétkezőknek” való megbocsátás, a sértődöttségről, neheztelésről és bosszúállásról való lemondás békés emberi együttélésünknek nélkülözhetetlen kelléke. Ugyanakkor Istentől nyert bűnbocsánatunk folyamatosságának feltétele is.

Az igazságot és irgalmasságot felebarátainkkal való kapcsolatainkban kell érvényesítenünk. Az *alázatosságot* azonban – főleg – Isten iránti viszonyunkban. Nem kíván Ő többet tőlünk ebben a kérdésben sem, mint amennyi telik, hiszen ha számba vesszük az Ő igazságát és irgalmasságát, akkor az egyedül lehetséges magatartásunk Őelőtte „csak” az alázatosság lehet. Felebarátaink előtt, akik – szerintünk – talán kisebbek nálunk, sokszor nehéz alázatosan viselkednünk. De miért okoz nehézséget Isten előtt alázatosan járnunk, akinek magasabbrendűsége egy pillanatig sem vitatható! Ugyanakkor a teljesebb igazság az, hogy Istenhez és embertársainkhoz való viszonyunkat az alázatosság terén nem lehet elválasztani egymástól. Egyáltalán nem követendő példakép a vámszedő mellett imádkozó farizeus, akinek életéből, noha hálát adott – mely Isten előtti alázatosságot feltételez – éppúgy hiányzott az Isten előtti, mint az emberek előtti alázatosság.

Foglalkozzunk többet Isten igazságával és irgalmasságával, melyet legtisztábban Jézus Krisztus képviselt előttünk! Tőle megtanulhatjuk az alázatosságot is, azt, amit Isten kíván tőlünk ahhoz, hogy Neki tetsző életet élhessünk!

STÚDIUM

Nevető ébredés – 2. rész • George O. Wood. Fordította: Kovács Zoltán

%Dr. George O. Wood testvér az amerikai Assemblies of God közösség főtitkára. Számomra tanulságos volt az előadása. Olvassuk figyelmesen. (Fábián Attila)

A korunkbeli gnosztikus ébredés

Az apostoli kor vége felé, a 2. század kezdetén alakult ki a kereszténységben a gnoszticizmusnak nevezett eretnecség. Neve a „gnózis” (ismeret) görög szóból ered. A gnosztikusok további kijelentéseket igényeltek a Biblián felül, és felettébb lenyűgözte őket a láthatatlan világ és az angyalok hierarchiája. Nem számított „lelkinék” az, aki nem volt beavatva az úgynevezett titkos ismeretükbe, mellyel feltérképezték a hatalmasságok és a fejedelemségek világát.

Pál felhívta a kolossébeliek figyelmét azokra, akik olyan „titkos” ismereteket lopnak be Krisztus testébe, melyeknek nincs alapjuk az apostoli tanításban: „angyalok iránti tiszteletben tetszeleg, látomásaival foglalkozik, saját bölcsességétől ok nélkül felfuvalkodik, de nem ragaszkodik a Főhöz: pedig ő tartja össze az egész testet inak és ízületek segítségével, és az ő általa növekszik az Isten szerinti növekedéssel” (Kol 2,18–19).

Ha a jövőben egy új tanítási „hullám” éri el a gyülekezetet, tedd fel magadnak a kérdést: „Ha ez ennyire fontos, miért nem említette Jézus? Miért nem tanították az apostolok? Miért nem utal rá, vagy miért nem parancsolja a Biblia? Miért tűnik úgy, hogy ezt nem fontolta

meg, illetve nem gyakorolta az ősgyülekezet?”

Nyilvánvaló, hogy ugyanezeket a kérdéseket tettük fel a századfordulón a Szentlélek modernkori kitöltetésével kapcsolatosan. Azt találtuk, hogy a Szentlélek-keresztység doktrínáját és a „teljes evangéliumot” tanították Jézus, az apostolok, az Ige és az ősgyülekezet. A doktrína azért ment ki a gyakorlatból, mert az eklézsia nem vette figyelembe, és elhagyta a Szentlélekre vonatkozó bibliai tanításokat. Ezért a Szentlélek létrehozta a pünkösdi mozgalmat, hogy helyreállítsa azt, ami elveszett. Ő nem azért hívott életre minket, hogy feltalálja azt, ami soha nem volt az első helyen!

A gnosztikusok lenézték a Biblia-alapú keresztényeket. Büszkék voltak magukra a „titkos” tudásuk miatt. „Kemény eledellel” táplálkoztak, míg mások csak tejjel. Érettek voltak, mert értették a „Lélek mélyebb dolgait”. Órizkednünk kell az új gnoszticizmus ismételt felbukkanásától napjaink gyülekezetében, mely átlendíti az embereket a biztos bibliai alapokról a meggyőző személyiségek útjára, akik a saját gondolataikat és élményeiket kínálják és igazolják. Az ilyenek nem engedelmességek az apostoli parancsnak – „Hirdesd az Igét” (2Tim 4,2) – a Krisztus testének építése helyett előnyben részesítve – az adományokért vagy a népszerűségért – a saját új, ez ideig titkos lelki varázssitalukat. Óvakodnunk kell továbbá, nehogy finoman elárassza a keresztény istentiszteletet ez a gnosztikus hangsúlyeltolódás, mely ikertestvére a New Age keleti miszticizmusának. Az ilyen hangsúlyeltolódás a tudatnak egy megváltozott állapota felé löki a törekvő elmét, melyben a racionalitás megszűnik, és az imádó tétlenül lebeg az isteni „om”-ban, a gondolati ürességnek a jógából ismert állapotában. Az újszövetségi imádat – mialatt kihat az érzelmekre – mozgásba hozza az értelmet és az akaratot is. A korinthusbeli lelki misztikusokat a következőkre emlékeztette Pál: „A prófétákban lévő lélek pedig alárendeli magát a prófétáknak. Mert Isten nem a zűrzavarnak, hanem a békességnek Istene” (1Kor 14,32–33).

Az Ige egyedül

Hallottál már a síró madonnáról? Április közepén Olaszországban jártam, ahol a síró madonna sokkal jobban magára vonta a média figyelmét, mint a nevető ébredés Észak-Amerikában és Nyugat-Európában.

Egy Rómától 65 km-re északnyugatra levő kis falu plébánosa vásárolt egy jelentéktelen, 46 cm magas gipsz Mária szobrot a múlt nyáron, amikor Horvátországban volt. A szobor feltehetően a medjugorjei madonnát ábrázolja. Medjugorje egy boszniai város, ahol egy évtizeddel ezelőtt Szűz Mária állítólag megjelent gyerekeknek. Az olasz pap ajándékba adta a szobrot szomszédjának, aki egy speciális kiképzésű fülkében helyezte el a kertjében.

1995 febr. 2-án a szomszéd öt éves kislánya észrevette, hogy a madonna vért sír. Ez azóta tizennégy ízben megismétlődött. Az újságok címlapfotókon mutatták be a madonna vértől maszatos arcát. Ahogy a hír elterjedt, ezrek sereglettek oda megtekinteni a síró madonnát. Az eleinte szkeptikus helyi püspök házába vitette a szobrot, hogy kiderítse, nem csalás-e a dolog. A püspök beszámolt róla, hogy a madonna az ő kezében is sírt.

Mivel a helyszínen voltam, kíváncsiságból megálltam a Szent Augusztinusz plébániánál Civitavecchia városának határában – e plébániához tartozik a madonna. Több helybelivel beszéltem. A templomnál néhány asszony állította, hogy saját szemükkel látták a vért a madonnán. DNS analízissel már megállapították, hogy a vér emberi, és férfitől származik – feltehetően Jézus vére (vagy valakié, aki csalással létrehozta a jelenséget). Egy másik helybeli, akivel beszélgettem, azon spekulált, hogy a DNS megegyezne a torinói leplen talált vér DNS-ével, mely Jézus feltételezett temetkezési kendője.

Így húsvét hetében a város és Olaszország nagy részének beszéde nem Krisztus halála és feltámadása köré összpontosult, hanem a vért síró Mária szoborról szólt. Az országos hírközlő eszközök műholdas antennával felszerelt közvetítő kocsijai a plébániatemplom mellett parkoltak, hogy Olaszországba és szerte a világba sugározzák a legújabb híreket a síró

madonnáról.

Mint protestánsok és mint a Szentírás emberei nem tétováznánk a síró madonna jelenségét az Ige fényében értékelni. A fülünkben halljuk csengeni Luther figyelmeztetését: „Az Ige egyedül.” Felismerjük, hogy ez a síró madonna egy olyan vallási rendszerben bukkan fel, amely nyíltan felvállal a Bibliában nem szereplő tanításokat: imádkozás a szentekhez, a purgatórium, az átlényegülés tana, bűnbocsátó cédulák, pápai felsőbbség, imádkozás a halottakért, a szeplőtlenség és Mária örökös szüzességének koncepciója, Mária felvitetett a mennybe, ahol közbenjáró Isten előtt.

Miért mondom el a síró madonna történetét egy, a nevető ébredéssel foglalkozó cikkben? Ha vakon elfogadunk minden bibliátlan jelenséget egyszerűen az érzéseink, az élményeink, vagy annak alapján, hogy nincs emberi magyarázata, akkor a veszélyes szubjektivitásba való sodródást kockáztatjuk, amely az idő haladtával – a római katolikus egyházhhoz hasonlóan – egyre távolabb taszít minket a bibliai kereszténységtől. Ez a sodródás végeredményben egy olyan nemzedéket hozhat létre, amely könnyen prédájává válik a Krisztustól való teljes eltévelyedésnek (Mt 24,24).

Nem lehetetlen, hogy a pünkösdié tévednek az intésben. De akkor is helyesen tesszük, ha megmaradunk az igei biztonság területén, és nem kereszteljük az olyan lelki jelenségek veszélyes zónáit, amelyek éppen kívül esnek (a félárnyékba) Isten Igéjének kerületén. Miért fordítanánk nagyobb figyelmet a periférikus megtapasztalásokra vagy doktrínákra, amikor ehelyett Urunkat, az Ő és apostolainak tanítását tehetjük a középpontba?

Az ellenszer

Hogyan válhat immunissá Krisztus teste a doktrínák szünni nem akaró hullámaival szemben, melyek minket érnek napjainkban?

Úgy találtam, a legjobb válasz nem a negatív kritika, a törékeny hitvédelem vagy a szeretetlen doktrinális pallos alkalmazása. Sem a világon, sem a gyülekezeten nem segítenek az átlagos lelkületű emberek. Sajnálatos kimondani, hogy sok példa van az olyanokra, akiknek teológiai ortodoxiája egészséges, de a viselkedésmódjuk összeegyeztethetetlen a Lélek gyümölcsével. A viszály, az önző ambíció, a széthúzás, a klikkesedés nyilait lövöldözik ahelyett, hogy bemutatnák a szeretetet, örömet, békességet, türelmet, szívességet, jóságot, hűséget, szelidséget és önmegtartóztatást (Gal 5,19–22). (Mellesleg, mivel az önmegtartóztatás a Lélek gyümölcse, akkor miért tartják olyan magasztosnak a nevetés megnyilvánulásában az önuralom hiányát?)

A hetvenes évek végén és a nyolcvanas évek elején Dél-Kaliforniában pásztorkodtam. Különösen keményé váltam az úgynevezett hit szava mozgalommal szemben. Az állításaik? Az ember a saját hibájából nem gyógyul meg: a bűn és a hitetlenség az a két dolog, ami megakadályozhatja a gyógyulást. Egy kedves félrevezetett testvér mondta nekem: „Miattuk nem csak a betegségem (sclerosis multiplex) terhét kellett vinnem, hanem meg kellett birkóznom azzal a sokkal nehezebb teherrel is, hogy én vagyok a felelős a betegségemért.” Észrevettem azonban, hogy ezen hangsúlyeltolódás elleni prédikációim nagyon élesekké váltak. Egy napon éreztem, hogy a Szentlélek lágyan szól: „Nincs jogod kritizálni a pozitív hit mozgalmat. Nem adsz rendszeresen lehetőséget a szolgálataidban a betegekért való imádkozásra, ezért nincs jogod kárhozatni másokat.”

Azonnal rájöttem, hogy hol hibáztam. Egy egyensúlytalanság kiigazításán igyekezve az egyensúlytalanság ellenkező végére kerültem. Rögtön elmozdultam a középpont felé, és ezután alig múlt el istentisztelet anélkül, hogy ne adtam volna lehetőséget a betegek olajjal való megkenésére és az értük való imádkozásra.

Miért van ma ez a nagy hangsúly a nevetésen? Lehetséges, hogy a legtöbb istentisztelet és a legtöbb hívő lelki élete jobban hasonlít egy temetőre, mint bármi másra? Nincs élet! Semmi sem történik!

Eltávozott az Úr öröme a gyülekezetedből vagy a személyes életedből? Élettelenység van Krisztus testében? A kiigazítás nem az ellenkező végletbe esést jelenti, hanem azt, hogy Krisztus Jézus kerül a középpontba. A „vad lángolás” legjobb alternatívája a „reális lángolás”!

Azt is észre kell vennünk, hogy társadalmunk olyan, hogy a mikrohullámot kedveli a sütőben. Mindent *most* akarunk. A „nevetés” élménye a mikrohullámú öröm. Beszéltem egyesekkel, akik a nevetésen keresztül valódi és azonnali szabadulást éltek meg a depresszióból (és voltam olyan alkalmakon, melyeken a nevetés nagyon erőltetettnek, természetellenesnek és figyelemfelkeltőnek tűnt). Ugyanakkor viszont azt is fel kell ismernünk, hogy az öröm – mint a Lélek gyümölcse – fejlődik. Időbe telik, míg megnő, miként a szeretet és a türelem is. Mellesleg, nem csodálatos lenne-e, ha a „türelem ébredését” élnénk, melyben egy gyors „oltást” követően lelkiileg immunisakká lehetnénk a türelmetlenséggel szemben? De a türelem hangsúlyozása ugyanolyan érdeklődést keltene és tömegeket vonzana, mint a nevetés túlhangsúlyozása?

Az öröm szerves része kell, hogy legyen hitbéli megtapasztalásainknak. Az öröm a Jézus Krisztussal való kapcsolatunkból ered. Mivel tudjuk, hogy Ő a győztes a bűn, a halál, a pokol az ördög és a sír felett – ezért a győzelemben élünk!

Maga Jézus adott képet az igazi nevető ébredésről, amikor elmondta az elveszett dolgok példázatait. Az Ő engedélye az örvendezésre jóleső ellenszer a korunk nevető ébredésében megtalálható bármely téves vagy aberráns hangsúlyeltolódással szemben.

Mit tesz a pásztor, amikor megtalálja az elveszett bárányát? „Felveszi a vállára örömeiben, hazamegy, összehívja barátait és szomszédait, majd így szól hozzájuk: «Örüljetelem velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat.» Mondom nektek, hogy ugyanígy nagyobb öröm lesz a mennyben egyetlen megtérő bűnösön, mint kilencvenkilenc igaz miatt, akinek nincs szüksége megtérésre” (Lk 15,5–7).

Hát az asszony mit tesz, amikor meglegli az elveszett drahmáját? „Összehívja barátnőit és szomszédasszonyait, és így szól: «Örüljetelem velem, mert megtaláltam a drahmát, amelyet elvesztettem.» Mondom nektek, így fognak örülni az Isten angyalai az egyetlen megtérő bűnösnek” (Lk 15,9–10).

Végül mit tesz az apa tékozló fia hazatérésekor? „Együnk és vigadjunk, mert ez az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott. És vigadozni kezdtek” (Lk 15,23–24).

A maga Jézus által hirdetett igazi nevető ébredés az evangélizálás munkáját végző gyülekezetre jön, amely gyülekezet tudja, hogy a határtalan öröm ez: látni az elveszetteket, férfiakat és nőket, fiúkat és lányokat Krisztushoz térni. Az ilyen ébredést munka és fáradozás előzi meg. A pásztor keresi az elveszett bárányt, az asszony felkutatja az elveszett drahmát, az apa gyötrődik elveszett fia miatt.

Századunk végéhez közeledve bárcsak megtapasztalná Krisztus teste ezt a fajta ébredést, mely az evangélizáció példa nélkül álló ideje lehet olyan hívőkkel, akik örvendeznek amiatt, hogy az elveszettek megtaláltattak!

A neurotikusok és a háborodottak

Végezetül – tétovázom, hogy tegyem-e – vizsgálom meg egy kérdést, mellyel minden pünkösdi pásztorinak foglalkoznia kell. Tartok tőle, hogy félreértene, és a becsületes értékelés helyett inkább az ítékezés reakciója bukkan fel az olvasóban. De a probléma valós, és beszélni kell róla – megkockáztatom tehát, hogy mélyreható kritikát kapok.

A Krisztus testében található hívők lehetséges fajtái: új, éretlen, érett, fiatal, öreg, érzéki, lelki, kiegyensúlyozott, kiegyensúlyozatlan.

Megfigyeltem, hogy minden ébredés alkalmával számos olyan személy kerül előtérbe, aki értelmileg, érzelmileg vagy kapcsolataiban zavart, neurotikus vagy pszichopata. A Lélek szószerint veszélyes területről hozza elő őket. Ez az az idő, amikor – a gadarai megszállotthoz

hasonlóan (Mk 5) – az ilyenek segítséget kaphatnak vagy megszabadulhatnak. A legtöbbjük ingatag hívő, aki egyik gyülekezetből a másikba szaladgál.

Néha – a Szentlélek valódi munkálkodásával egyidőben – nagyon különös, sőt alkalmatlan módon cselekednek. A viselkedésük – ha nem kezelik őket szeretetteljes határozottsággal – gyorsan valóságos mellékcelekménnyé válhat. E zavaró történést látva mások felhagynak az Úr keresésével, és néhány embert annyira visszavet az ilyen viselkedés, hogy vagy eltávoznak a helyszínről, vagy elhatározzák, hogy ők nem akarják „ezt”.

Hadd tegyem világossá, hogy nem a lelki ajándékok indokolt megnyilvánulásaira gondolok, hanem az olyan szélsőségekre a lelki ajándékok alkalmazásában és kifejezésében, melyeknél úgy tűnik, hogy az illető célja mások figyelmének a magára vonása.

Egyszer megkérdeztem a néhai J. Edwin Orrt az ébredések ezen jelenségéről: a butaság, az örület, a „test” vagy a viselkedési szélsőségek felszínre töréséről. Dr. Orr többet tanulmányozta az ébredések történetét és természetét, és többet is írt ezekről, mint bárki más a huszadik századi kereszténységből.

Ő kifejtette nekem: „Amikor az ébredés elkezdődik, a gyülekezet olyan, mint egy télire bedeszkázott kabin a Maine-i tengerparton. Erős északkeleti szél kezd fújni. Aki a házaknál van, mit hall először? A lötyögő sarokvasak és zárok rezegek a szélben, és zajt csapnak.”

„Ugyanígy van a gyülekezetben is” – magyarázta Dr. Orr. „Az ébredés szele jön, és először az olyanok által csapott zajt veszed észre, akik lötyögő zárok és sarokvasak.”

Ez a magyarázat segített megértenem. Sokan nem akarnak az ébredéssel foglalkozni, mivel csak az első következményt ismerik: a lötyögő zárok és sarokvasak zörögnek, és magukra vonják a figyelmet.

Dr. Orr ébredés-felfogása szerint, – mivel napjainkban egyes karizmatikus körökben jelen van néhány örülség – a Lélek hatalommal jön, hogy megújítsa Isten egész gyülekezetét.

Jelenlétének szele már fújni kezd!

A lötyögő zárokról és sarokvasokról emeljük fel tekintetünket magára a Szentlélekre, akinek központi küldetése felmagasztalni Krisztust!

Gyakorlati javaslatok

Hadd fejezzem be néhány tanáccsal, melyek azoknak a pásztoroknak és keresztény vezetőknek szólnak, akik őszintén aggódnak az ébredésért, akik meg akarják ragadni, amit a Lélek cselekszik, de el kívánják kerülni a Krisztus testére, de különösen az egyéni hívőkre veszélyes kelepccet!

1. Önvizsgálat

A nevetés jelenségének arra kell sarkallnia minket, hogy a bensőnkbe pillantsunk. Van öröme az Úrban? Kialakulását tekintve az öröm a Jézussal való személyes kapcsolatunkból nő ki. Ez a Lélek második gyümölcse, mely az elsőt, a szeretetet követi (Gal 5,22). Figyeljük meg az összefüggést: szeretet, aztán az öröm. Az Újszövetség sokszor ad gyakorlati tanácsot arra nézve, miként válhatunk szeretettel teli emberekké (Róm 12,9–21; 1Kor 13). Kísértésünk, hogy inkább kapni kívánjuk a szeretetet, mint adni, de Jézusban – kegyelemből, hit által – túláradó mértékben részesülünk Isten szeretetéből. A szeretett és szerető embernek örömteli élete van.

Nem ezért írhatta Pál a börtöncellából az öröm levelét a filippibelieknek? Akkor pillanatnyilag nem tapasztalta meg a nevetés szelének zúgását, de szüntelenül ezt tudta mondani: „Örüljétek az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljétek” (Fil 4,4).

Örömnünknek szervesen kell kapcsolódnia a hívő jellem kialakulásához. Az örömnök nem szabad a keresztény erények csúcsára emelkednie, mintha ez lenne a hívő élet első számú, domináló jellemvonása. Az öröm együtt jár a társaival, melyek: szeretet, békesség, türelem, szívesség, jóság, hűség, szelídség és önmegtartóztatás.

Túl sok hívő életét jellemzi az örömtelenség, a levertség, a kétségbeesés, a keserűség és a

harag. A Szentlélek feladata az, hogy Jézus életét ismétlje meg bennünk, és Jézus – bár sehol sincs feljegyezve, hogy nevetett – állandóan örömet mutatott (Lk 10,21; Jn 15,11). Az Ő öröme bennünk akar lakozni! Meg kell tehát vizsgálnunk magunkat, hogy tudatosan vagy öntudatlanul zárjuk ki az életünkből az Ő örömét. Valami meg nem bánt bűnnel? Meg nem bocsátással? Vagy nem bíztunk Benne a megpróbáltatásban?

Így az úgynevezett nevető ébredésre való első reakciónk nem a bírálat vagy az elítélés lesz, hanem az önelemzés. Az Ő öröme sugárzik az életemből? Ha nem, akkor ürességemnek át kell alakulnia az Ő jelenléte utáni éhséggé. Engednünk kell, hogy a Szentlélek kijelentse, milyen helyreigazító lépéseket kell tennünk; aztán pedig engedjük, hogy rajtunk keresztül imádkozzon ismert és ismeretlen nyelveken!

Pál emlékeztet a nyelveken való imádkozás értékére, hogy ezáltal mi magunk épülünk (1Kor 14,4). A Lélekben való imádkozás egyik aspektusa bizonyosan a belső életünk újbóli feltöltöztetése örömmel. Ha – a Vele való személyes közösségemben – az Úr nagy örömmel akar elárasztani, úgyannyira, hogy nevessek Előtte, akkor legyenek kész mindazt elfogadni, amit Ő adni akar.

2. Szabályozás

Pál apostol egész világosan megkülönbözteti a személyes épülést az egész gyülekezet épülésétől. Így az 1Kor 12 és 14-ben hátrább sorolja a nyelvek ajándékának nyilvános használatát. Amikor egyedül van, többet imádkozik nyelveken, mint a korinthusiak, de a közösségben, amikor az egyes hívőkben úgy működik a nyelvek ajándéka, hogy az egész gyülekezethez szól, egyszerre csak egy szóljon, a mondottakat magyarázzák meg, és maximum három ilyen megszólalás legyen egy istentiszteleten.

A korinthusi gyülekezet örömmel beszélt más nyelveken. Ugyanúgy el voltak bűvölve és elragadtattak a nyelvekenszólás szertelen nyilvános használatába, mint egyes korunkbeli karizmatikus gyülekezetek elragadtatnak a nevetéstől és más jelenségektől. De maradjunk meg az eredeti képnél!

1. Figyelembe kell venni a hitetleneket. Ha még egy igeileg megalapozott ajándék – mint amilyen a nyelvekenszólás magyarázat nélkül – is elfordíthatja a hitetleneket az evangélium tanításától, mennyivel inkább ilyen hatása lehet egy nem bibliai ajándéknak (pl. a nevetésnek): „Nem azt fogják-e mondani, hogy örvöngtök?” (1Kor 14,23)

2. A gyülekezet épüljön általa. Ami építi az egyént, lehet, hogy nem építi az egészet. A nyelvek ajándékát helyettesítsük be a nevetéssel az 1Kor 14,4–5-ben! Egy hasznos szabályt kapunk a nevetés szabályozására a gyülekezetben: „Aki [nevet], önmagát építi, aki pedig prófétál, a gyülekezetet építi. Szeretném ugyan, ha mindnyájan [nevetnétek], de méginkább, ha prófétálnátok; mert nagyobb az, aki prófétál [vagyis kenettel beszél vagy prédikál], mint az, aki [nevet], kivéve, ha meg is magyarázza, hogy a gyülekezet is épüljön belőle.”

Egy pillanatra sem gondolom, hogy a fenti szakaszban Pál ugyanarra a szintre emelné a nevetés jelenségét, mint a nyelvek ajándékát; ezért a lehető legvalószínűtlenebb, hogy az apostol ezt mondaná: „Szeretném... ha mindnyájan nevetnétek.” Az álláspontom ez: figyelembe kell vennünk a gyülekezet épülését. Azoknak, akik helytelenül használták a nyelvek ajándékát a korinthusi gyülekezetben, valamint a nevetés korunkbeli híveinek ezt mondja Pál a Lélektől ihletve: „Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja” (1Kor 14,12).

3. A szeretet legyen a középpontban, ne a lelki ajándékok vagy a nevetés. Ezért van az 1Kor 13 a lelki ajándékokról szóló 12. és 14. fejezet között. Milyen szomorú olyanokat látni, akik a helyi gyülekezet megosztása árán is ragaszkodnak a nevetés gyakorlásához! A nevetők és a nem nevetők egyaránt jobban tennék, ha az 1Kor 13-ban foglaltaknak megfelelően szabályoznák a viselkedésüket.

A Róm 14–15-öt is a szeretet törvénye részének kell tekintenünk. A hívőket időnként periférikus dolgok is megosztathatják, ezért helyesen tesszük, ha más szavakkal mondjuk el

Pálnak az azokhoz a hívőkhöz szóló figyelmeztetését, akiket megosztott a bálványoknak áldozott hús evésének kérdése: „[Nevetés] miatt ne rombold az Isten munkáját” (Róm 14,20).

3. Emlékezz a hideg vízre!

Sok pünkösdiének volt kellemetlen élmény először elmondani a Szentlélek-keresztségről szóló bizonyágtételét egy olyan pásztornak vagy lelki embernek, akiről azt gondolták, hogy együtt örül majd velük, mivel a megbízható keresztény hideg vizet öntött a megtapasztalásukra. Mint vezetőknek nem az a feladatunk, hogy hideg vizet öntsünk azokra, akik bizonyágot tesznek egy Istennel kapcsolatos friss megtapasztalásukról. Kötelességünk először együtt örülni velük az átélt győzelem vagy szabadulás felett. Ha magunkévá tesszük az újonnan talált örömeiket, akkor a személyes kötelékeken keresztül azt is lehetővé tesszük, hogy bátorítójukká és modelljüké legyünk a Krisztusban való további növekedésükben. Pál például tudta, hogy gondok vannak a korinthusi gyülekezetben, mégsem a hívők letámadásával vagy értékrendjük és hitük befeketítésével kezdte a nekik írt első levelét. „Kegyelmet és békességet” ajánlott nekik. Először megerősítette a köteléket, mely összefűzte velük, s ezután már tudott segíteni nekik, hogy érettebbé váljanak Krisztusban. Néha szelíden, máskor keményen igazította ki őket, de mindig éreztette szeretetét és pásztori gondoskodását Isten nyája iránt. Tegyük mi is ezt!

4. Az Igétől távoli tájak

A modern pünkösdi ébredésben bőségesen találunk példát az olyan emberekre, akik felkaptak egy nem bibliai élményt vagy gondolatot, és ahogy az úgynevezett szolgálatuk fejlődött, úgy távolodtak egyre jobban a Szentírástól. A mai nemzedékből kevesen emlékeznek O.L. Jagersre vagy William Branhamre, akik valamikor nagy pünkösdi prédikátorok voltak, de később messzire távolodtak az apostoli tanítástól.

Úgy tűnik, hogy a Lélekben való nevetés a peremén helyezkedik el a bibliai tanítások körének. Eltérően például a nyelvekenszólás, a csodatévő erők vagy a lelkek megítélésének ajándékától, a Lélekben való nevetést nem említi vagy helyesli a Szentírás. Igaz, el sem ítéli. Van azonban két igen nyilvánvaló veszély, amit magában rejt napjaink nevetési jelensége:

1. Az, hogy ezt magasabb értékűnek tartják, mint a Szentlélek-keresztség vagy az egyéni nyelveken való imádkozás bibliai megtapasztalását. Néha azon tűnődöm, a nevetés híveinek ki nem mondott érzése lehet ez: „Te szólsz nyelveken, de most lássunk valami újat!” Ebben az értelemben olyan érzést keltenek a Szentlélekkel kereszttel, a Biblia által tanított megtapasztalásokkal rendelkező hívőkben, hogy ők még nem teljesek. Ők „csak más nyelveken szólnak, de még nem nevettek”.

A pünkösdi ébredés össze fog omlani egy generáción belül, ha – akár meggondolatlanul is – elkezdjük a Bibliában tanított hiteles átéléseket leértékelni az új élmények kedvéért, melyeket nem parancsolt az Ige, vagy nem adott rájuk precedenst. Az igazságnak megfelelően mondhatjuk a Bibliából: „Ha nincs Szentlélek-keresztséged, még nem kaptad meg mindazt, amiye Istennek van számodra”; de nem mondhatjuk: „Ha még nem neveltél a Lélekben, akkor még nincs meg mindened, amit Isten akar a számodra”.

A nevetés egyedi, a nyelvekenszólás viszont irányadó igei minta.

2. Ha egyszer eltávozol az Igében gyökerező megtapasztalásoktól, hogy megragadj bármiféle lelki jelenséget, akkor teljes valószínűséggel az extrém megnyilvánulások fellépése lesz a következő fejlemény. Bizonyítja ezt korunk jelensége: egyes karizmatikus gyülekezetekben megjelent az üvöltözés, sőt az ugatás is. Az üvöltés – szerintük – „Júda orozslánjaként” értendő. Nem tudom, mit képvisel az ugatás. Azt viszont tudom, ha a prófétákban levő lélek alá van rendelve a prófétáknak (1Kor 14,32), akkor bizonyosan az üvöltőkben és ugatókban levő lélek is. Időnként a valódi nevükön kell neveznünk a dolgokat; és én nem habozok kimondani, hogy az üvöltés és az ugatás háborzongató, akár elfajult testi hajlamokból (az emberi test sok zűrzavart tud okozni) ered, akár a gonosz üvöltése és kutyáinak ugatása az. A pünkösdi gyülekezet ne legyen foglya az ilyen – minden igazi eredettől mentes –

miszticizmusnak!

Gamáliel tanácsa

Végezetül, talán úgy érzed, nem volt helyénvaló, hogy napjaink nevető ébredésével foglalkoztam ebben a cikkben. Ha bármi módon hibáztam, úgy teljes szívemből kívánom, hogy az Ige és a Szentlélek igazítson ki.

E kérdésekre vonatkozóan egyesek azt tanácsolták, hogy nem szabad megkísérelnünk a megvizsgálásukat, mert „ha emberektől való ez a szándék vagy ez a mozgalom, akkor megsemmisül; ha pedig Istentől való, akkor úgy sem tudjátok megsemmisíteni őket, és még úgy tűnhettek fel, mint akik Isten ellen harcoltok” (ApCs 5,38–39). Emlékszünk, ki mondta ezeket a szavakat? Pál tanítója, Gamáliel. Igaz szavak voltak – az apostolokra és Jézus Krisztus gyülekezetére alkalmazva. Pál azonban sohasem fogadta meg öreg professzorának a tanácsát, amikor a gyülekezetben előforduló hamis tanítások kezeléséről volt szó. Olvassuk el a leveleit és figyeljük meg, hogy Pál nem azon méri le valamely tanítás helyességét, hogy annak mekkora a sikere, az elfogadottsága, és hívei milyen gyorsan szaporodnak; hanem a tanítás Jézus Krisztus szavaihoz való hűségén. Ha mindig Gamáliel tanácsát kellene alkalmaznunk, akkor jóvá kellene hagynunk sok dolgot, akár Istentől vannak, akár nem. Az iszlám még nem halt ki, sem a buddhizmus, sem az olyan kultuszok, mint a mormonizmus vagy a jehovizmus. Az a tény, hogy ezek a vallások még mindig növekednek, nem bizonyítja a helyességüket.

Nemrégiben megtekintettem Rómában azt a börtönt, ahonnan Pál feltehetően a 2Tim-t írta, mielőtt a császár kivégeztette. A plafonba vágott lyukon keresztül eresztették le a cellába. A homályos fényű cella hideg nyirkosságából kiragyogva érnek el ma szavaink hozzánk, és megvilágítják a szívünket. Egy megbízással zárja levelét, mely Timótheusnak és minden keresztény vezetőnek szól: „Hirdesd az Igét!” (2Tim 4,2). Nem ezt mondja: „Hirdesd a megtapasztalásaidat! Hirdesd a divathóbortokat! Nagy dolgokként hirdesd a kis dolgokat!” Nem! Így szól: „Hirdesd az Igét!” Miért mondja ezt? „Mert lesz idő, amikor az egészséges tanítást nem viselik el” (2Tim 4,3).

Sokféle tanítás van, de csak néhány az egészséges. Csak az *egészséges* doktrínák eredményeznek lelki egészséget és jólétet, krisztusképűséget és Isten szerintiséget. A ma gyülekezetének leginkább azokra van szüksége, akik az Ige hirdetésére és a Szentlélektől ihletett örök igazságok pontos magyarázatára helyezik a hangsúlyt. Mint az evangélium hirdetői, szorgalmasan őrizzük meg a nekünk adott bizalmat! Ha nem szöveghűen hirdetik Isten Igéjét, akkor az emberek gyorsan beleesnek valamely hibába, és kitolják a középpontból Jézus Krisztust és kegyelmének az életünkben megnyilvánuló munkáját. Ma mindannyian azt kérjük Istentől, hogy csodálatosan újítsa meg minket, és tegye képessé gyülekezetét arra, hogy szerte az egész világon bizonyosságot tegyen az Ő nevééről. A Szentlélek már meg is kezdte megújító munkáját. Az ébredéseket mindig a következők jellemzik: mély bűnbánat, vágyódás a szentségre, vajúdó böjt és ima, a Lélek gyümölcseinek és ajándékainak újraéledése, egység Krisztus testében, az elnyomottak szabadulása, kenet alatti zene, krisztuscentrikus élet és igehirdetés, jelek és csodák, tüzes evangélizáció és missziós munka, fiatalok megújuló felkészülése a teljesidejű szolgálatra, a szociális problémák és a bűnözés csökkenése, és – a legfontosabb mind között – az elveszettek megtérése! „Istenünk, küld ránk az ilyen ébredést!”

A CSALÁD

Együtt, tovább • Fordította: ifj. Kovács Béla

%Az alábbi cikk Marion Stroud Loving God loving you c. könyvéből fordított sorozatunk befejező része, amely a hitetlen családban élő megtért feleségek, édesanyák mindennapi problémáival foglalkozik.

„Rendben, ma este elmegyek abba a te gyülekezetedbe, de aztán többet egy szót sem akarok hallani a hívőségről. Ami elég, az elég!”

Ezek a cseppet sem vigasztaló szavak visszhangoztak Jenny fülében, amikor elindult a bemerítkezésre. Paul valamivel később követte őt az imaházba. Jenny mindent el tudott volna hinni aznap este, kivéve azt, hogy Paul is azok között lesz, akik a hívogatásra válaszolva előre mennek, hogy ezzel jelezzék, Jézus Krisztusban új életet kezdenek. Jenny ekkor már körülbelül két éve tért meg.

Ann-nek sokkal tovább tartott a várakozás. Neki kilenc évet kellett várnia, hogy megtanulja a hit és türelem leckéjét, Isten várakozás-iskolájában, mialatt Michael viszonyulása felesége hitéhez az udvarias semlegesség és a nyilvánvaló rosszallás között ingadozott. Mindezek ellenére Ann ragaszkodott Isten ígéretéhez: „Gyönyörködjél az Úrban, és megadja szíved kérését” (Zsolt 37,4).

Ezt az ígét még hívó élete kezdetén kapta, amikor imádkozott, hogy Michael is térjen meg. Azóta mintegy Isten biztosítéka volt ez Ann szemében. Hitte, hogy eljön majd az a nap, de úgy látszott, hogy egyre inkább eltolódik a jövő felé, és ahelyett, hogy könnyebb lett volna, a dolgok még rosszabbodtak. Michael ellenállása a hívő élettel és Ann gyülekezeti tevékenységével szemben, úgy látszott, egyre keményebb lesz. Úgyhogy amikor Annt megkérték, hogy segítsen a bibliakör egyik tinédzser csoportjában, Michael egyáltalán nem pártolta az ötletet. Mindez ellentétben volt azzal a ténnyel, hogy Ann korábban már bibliaköri tanító volt férje beleegyezésével. Ugyanebben az időben Michael régi szívpanaszai kezdtek visszatérni úgyannyira, hogy nem tudott enni, aludni, és munkájára koncentrálni. Végül elment az orvoshoz, remélve, hogy azt mondják, nincs semmi oka a panaszainak.

Ann azonban elég bölcs volt ahhoz, hogy Michael hangulatváltozásaiban és ellenállásában felfedezze a mélyben dúló lelki csatát. Bár nagyon nehéz volt, de keveset beszélt erről, inkább imádkozott, hogy a Szentlélek végezze a munkát. Michael hetekig vívódott büszkeségével – hogy beismerje, korábban nem volt igaza – és félelmével, hogy milyen kötelezettségeket jelentene ez Jézus Krisztussal szemben az életében. Végül is a Lélek békéje utáni vágy félretolt minden más megfontolást, és Michael Paulhoz hasonlóan átadta élete irányítását Jézusnak egy gyülekezeti összejövetelen.

Mindezek természetesen nem jelentik azt, hogy a Szentlélek csak az istentiszteleteken vagy csak bizonyos idő után tud munkálkodni. Don D. egy hónappal felesége után tért meg, de A.-nének húsz évet kellett várnia Bill megtérésére, tudván, hogy gyülekezete férjét reménytelen esetként könyvelte el. De Istennél nincsenek reménytelen esetek, és akár még csak reménykedsz, hogy eljön a nap, amikor férjeddal együtt mehatsz tovább a hitélet útján; vagy akár most teszitek az első közös lépéseket, tudnod kell, hogy Őrá mindvégig számíthatsz. Természetesen férjed megtérése változásokat, csodálatos megtapasztalásokat hoz életedbe, aminek szintén változnia kell ezek után. Tehát nézzük meg, hogyan lehet a legjobban alkalmazkodni az új körülményekhez, amelyek ennek a várva várt eseménynek a következményei.

Gondolj vissza arra, amikor még kezdő hívő voltál!

Emlékszel még, hogyan érezted magad megtérőként? Talán kissé összezavarodott voltál, és szükséges volt, hogy a dolgokat rendben átgondold! Bizonytalan voltál, hogy mit olvass a Bibliában és hogyan imádkozz? Vágyakoztál olyan könyvek után, amelyek segítenek megérteni a dolgokat? Emlékszel, volt idő, amikor minden, ami most természetes, új, izgalmas és talán egy kissé furcsa volt számodra?

Nos, férjed is ezen a ponton van most. Lelkesedésedben, hogy megoszd vele, amit már tudsz,

nehogy eláraszd másodkézből vett hittel. Csak akkor adj tanácsot és nyújts segítséget, amikor erre megkér! Légy készen, hogy könyvekkel segítsd őt, amelyek neked is hasznosak voltak, de válogass közöttük! Saját igényének megfelelő könyvet adj neki! Például egy könyv az imádkozásról, amit szintén férfi írt, és amely hétköznapi példákat hoz fel illusztrációként, valószínűleg többet jelent majd férjed számára, mint az „Imádkozás a mosogatónál” című könyv, ami különben olyan sokszor szólt hozzád. Ne feledd, hogy Isten velünk mint egyéniségekkel foglalkozik, tehát ne ess abba a csapdába, hogy saját megtapasztalásaidat összehasonlítsd a férjedével. Vajon te himnuszokat zengedeztél reggeltől estig, amikor fiatal hívő voltál? Nagyszerű, de ha férjed nem ezt teszi, úgy is jó. Talán mindenkinek el akarja mondani, akivel csak találkozik, a csodálatos változást az életében. Örülj neki, de ne érezd bűnösnek magad, ha te még mindig problémásnak találsz, hogy hitedről beszélj másoknak. Isten megerősít téged ezen a téren, csakúgy, ahogy férjedet is szükségéi szerint. A legfontosabb azonban az, hogy mindketten felismerjétek saját hiányosságaitokat, és Istenhez hozzátok azokat. Egyikőtök sem lesz tökéletes egy nap alatt, ezért ne próbáljátok saját életeteket példaként állítani egymás elé, hanem legyetek készen segíteni egymásnak minden módon, ahogy csak tudtok, hogy egyre inkább hasonlóvá legyetek Jézushoz!

Imádkozatok és olvassátok a Bibliát együtt!

Ez nem pótolja az egyéni közösséget az Úrral, de csodálatos lehetőséget jelent arra nézve, hogy a Szentlélek együttesen tanítson titeket, és egy egészen új területet nyisson kettőtök kapcsolatában, amint megtanultok nyitottnak lenni egymás és Isten előtt.

A hangsúly a tanuláson van, ami nem történik meg egyszerre. Ne feledd, hogy frissen megtért férjed lehet, hogy egyes részeket könnyebben érthetőnek, és saját helyzetére jobban alkalmazhatóknak talál a Bibliából, mint más fejezeteket. Inkább kezdjétek együtt az olvasást János vagy Márk evangéliumával, mint valamelyik kedvenc kispapjátok könyvével. Lehet, hogy hasznosnak találsz az áhítatos könyveket, amelyek az év minden napjára tartalmaznak egy-egy speciális ígét. Amikor pedig megbeszélitek ezeket, ne gondold, hogy minden kérdésre te tudsz választ adni. A Szentlélek kijelenthet valami olyat a férjednek, amit te soha nem vettél észre. Tehát légy készen a közös tanulásra Isten Igéjéből!

A hangos ima olyan dolog, amit néhányan könnyen megtesznek, míg mások soha nem próbálják meg.

Ann és Michael egyaránt úgy érezték, hogy Isten együttes imára indítja mindkettőjüket, mégsem tudták elkezdni. Michaelt zavarta a gondolat, hogy mások is hallhatják imáját, ami esetleg nem a legtökéletesebb. Ann pedig gombócot érzett a torkában, amikor hangosan akart imádkozni azzal az emberrel, aki a legjobban ismeri a világon, noha barátnőivel gyakran imádkozott együtt. Ez a helyzet még hónapokig eltartott volna, ha nem mondják el a pástornak, aki meglátogatta őket, és beszélgetett velük az imádkozásról, majd javasolta, hogy közösen imádkozzanak, mielőtt elmegy: „Én imádkozom először, aztán te, Michael, és Ann zárhatja a sort.” Hát az első imák eléggé akadozón és rövidre sikerültek. Nem voltak benne hosszú szavak, vagy a kánaáni nyelv fordulatai, de őszinték voltak, amit Isten meg is hallott; és amint Hozzá fordultak segítségért, úgy érezték, hogy az addigi akadályok egyszerűen eltűntek. Azóta Ann és Michael minden nap együtt imádkoznak, és fokozatosan megtanulták, hogy mindent, még saját hibáikat és tévedéseiket is közösen vigyék imában az Úr elé.

Még mindig úgy érzed, hogy ez nálatok nem kivitelezhető? Hogy túl nehéz ez két olyan bátortalan embernek, mint amilyenek ti vagytok? Isten el tudja simítani a problémákat, ha készek vagytok Őt kérni, és aztán engedelmeskedni abban, amit mond. Ha tehát még soha nem imádkoztatok együtt, kérjétek a Szentlelket, hogy ültesse a vágyat mindkettőtök szívébe, aztán pedig lépjétek előre, ahogyan megadja a lehetőséget. Ha ez meg is történt, ne gondold, hogy az együtt imádkozás mindig könnyű, mégha évek óta gyakoroljátok is. Előfordulhat sértődés vagy neheztelés, amit helyre kell hozni, vagy véleménykülönbség, még mielőtt

egyáltalán imádkoznátok. És ha szándékosan haragot tartasz vagy egyáltalán nem szólsz hozzá, akkor természetesen imádkozni sem tudsz vele.

Az ördög is elbátortalaníthat, amikor imádkozás idején megcsörren a telefon, vagy a kisbabád elkezd sírni. Gyakran érezheted, hogy nincs „kedved” imádkozni, de tarts ki rendíthetetlenül! Az igazi, nyílt szívvel történő imádkozás a házastársi kapcsolatot mindennél jobban megerősítheti. Adjatok neki helyet az életetekben, mert Isten is ezt akarja!

Vesd el a hívő férjéről kialakított képedet!

Férjed megtérésének csodálatos napjáról szőtt álmaidban te is kialakítottál egy képet arról, hogyan kellene neki viselkednie azután? Ez a kép pedig az általad ismert hívő férfiak legjobb tulajdonságaiból áll, ugye?

Azt szeretnéd, ha férjednek olyan bibliaismerete lenne, mint David-nek; olyan jól vezetné a családi áhítatokat, mint Roger? Vagy úgy prédikálna, mint Tony; Ő lenne az első – John-hoz hasonlóan –, aki a pénztárcájába nyúl, ha a gyülekezet helyzete úgy hozza, netán soha nem mulasztana el egyetlen alkalmat sem, mint Peter?

„Természetesen” – mondod –, és még sok egyéb dolog is lenne, ugye? Nos, akkor *vesd el* gyorsan ezt a kiszínezett álomképet, mielőtt kísértésbe esnél, hogy megpróbáld belekényszeríteni ebbe a skatulyába, és így elkövesd életed legnagyobb tévedését.

Dicsőség legyen az Úrnak azért a férfiért, akivel összekötötte az életedet – úgy, ahogyan van. Isten a maga idejében elhívhatja férjedet prédikálni, vagy hogy vegyen részt a gyülekezet ügyeinek intézésében, de az az elsődleges dolog, hogy neki, mint hívőnek, növekednie kell. És növekedni is fog *Isten terve szerint*, nem pedig a te látásodnak megfelelően!

Az emberek hasonlóak a növényekhez. Mindegyiknek megvan a maga növekedési üteme, és semmilyen izgatott odafigyelés sem tudja meggyorsítani a növekedésüket. Természetesen, te majd szeretnéd közösen eldönteni, mennyit adjatok Isten munkájára, mégis hagyj időt férjednek, hogy megtanulja az adakozás elvét, mielőtt az orra alá dörgölnéd a tized adakozás szokását.

Bátorítsd, hogy foglalja el helyét a gyülekezet nagy családjában, de ne próbáld hamarabb gyülekezeti tagságra buzdítani, mint ahogy ő késznek érzi magát erre! Vagy korábban gyülekezeti munkákba bevonni őt, még mielőtt mint hívő ember meg tud állni a saját lábán. Másrésztől viszont kerüld, hogy túlon túl gyámolítója légy, és kivédd azokat a helyzeteket, amelyek Isten szándéka szerint a növekedésre valók. Nincs szükség arra, hogy úgy körülugráld, mint a kotlós az egyetlen csibéjét, hogy például így vélekedj: „Oh, nem, mégsem kellene Ben-t (a férjedet) megkérni, hogy ma este ő olvassa fel az igét – még soha nem olvasott a Bibliából nyilvánosan”. Valóban ez a probléma? Mindenkinek el kell egyszer kezdenie! Lehet, hogy valóban nem ez az idő Ben számára, hogy valami újba kezdjen. De te engedd, hogy maga döntse el, hogy a Szentlélek akarja-e valami újra vezetni, vagy sem. Vagy csak egy családi ügyről van szó, de ebben is meg kell tanulnod engedni neki és Istennek. Ne feledd, hogy jóllehet férjed újonnan megtért hívő, Isten rendelése szerint mégis ő a család feje, és övé a felelősség az otthon lelki életének megszervezéséért! Tehát vedd le a kezed a gyeplőről, és hagyd őt vezetni, bármilyen határozatlan is lehet először!

Természetesen imádkozz vele ezekről, adj tanácsot, ha kéri, és amint megtette az újabb lépéseket, ne légy fukar a dicséretben, a buzdításban és – legfőképpen – az imádkozásban. Tehát ne zaklasd, kritizáld, de ne is dicsérd túlzottan férjedet ebben a helyzetben, hanem kitartóan imádkozz érte, biztosan tudva, hogy Isten, aki mindkettőtöket elhívott, Maga fog tovább vezetni, hogy „tökéletesen megismerjétek az Ő akaratát a Lélektől kapott teljes bölcsesség és megértés által. Éljetek az Úrhoz méltóan, teljes mértékben az Ő tetszésére; teremjete gyümölcsöt mindenfajta jó cselekedettel, és növekedjete az Isten ismeretében. Erősödjete meg minden erővel az Ő dicsőségének nagysága szerint a teljes állhatatosságra és az örömmel viselt hosszútűrésre. Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra,

hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljeteK” (Kol 1,9b–12).

Kedves Olvasóink! Ezzel a résszel elérkeztünk Marion Stroud könyvének végére. Reméljük, sokan merítették vigasztalást és nyertek útmutatást az elmúlt másfél év során közölt fejezetekből. Isten áldjon meg minden felemás igában élő testvérnőt, hogy mindig a legjobb módot találják meg Isten és házastársuk iránti szeretetük kifejezésére!

LÁTÓSZÖG

Gyermekeinkért minden áldozatot... • Balogh Sándor

Nyolcadik nyáron ragyogott – mit ragyogott, egyenesen sziporkázott! – a napsugár az országos gyermektábor lakóira (csupán egyetlenegyszer nyíltak meg az égi esőcsatornák, de akkor alaposan megáztatva a sátortábort).

Mint szervezőnek, örömet jelent beszámolni arról, hogy csúcsot döntött a két turnusban résztvevők száma (közel 550 fő) főleg, hogy a jelentkezési érdektelenség miatt elmaradt „családi hét”-re jelentkezett testvéreinket is a gyermektábori hetekre invitáltuk...

Nem vállalkozom a lehetetlenre – a két hét minden örömét és gondját hogyan is lehetne megosztani az olvasóval? – de mindenképpen szeretnék köszönettel megemlékezni a munkatársakról, és néhány villanásszerű képpel bepillantást adni a gyermektábor életébe.

Amikor egy forró július eleji napon bekanyarodtam a tábor szépen faragott kapuja alatt, s megláttam az új táborebédülő csupasz falait (mert hogy nem készült el a tető az ígért határidőre), bizony percekig komoly elkeseredési hullámok kísértettek meg... hát hiába dolgoztunk annyit érte, a gyermektábor ezen a nyáron mégsem élvezheti ezt a nagyszerű fejlesztést?

De amikor a tábori egészségügyi centrumra esett a tekintetem, kezdtem megnyugodni, hiszen ha az utolsó pillanatban is, de ez a fejlesztés készen várja a táborozókat. ... Bár csak ne lenne rá szükség! Ahogy azután menetközben kiderült, ez az épület volt az egész táborban a leghűvösebb, és erre jó néhány gyermek rá is jött, sőt ebéd után olyan jókat szunyókáltak benne.

Visszatérve bánatomhoz, tovább vigasztalt az új játszótér látványa. Ennek sikeréhez nem férhetett kétség. Emlékszem, hogyan született meg ennek az ötlete: 1994-ben a legkisebbekből álló csoport nyerte meg a tábori zseton-versenyt, s amikor az ezzel együtt járó „Tábor Jankót” is megkapták, ott a nagysátorban összedugták a kis buksijukat, s rövid tanácskozás után feljöttek hozzám a dobogóra: – Sanyi bácsi, szeretnénk „Tábor Jankót” (ez volt a fő jutalom figura) visszaadni azzal a kéréssel, hogy jövőre készüljön el egy játszótér! Sanyi bácsi amikor ránéz a „Tábor Jankóra”, mindig jusson eszébe ez a kérésünk! S ez valóban így történt! Köszönet ezért az Úrnak, aki indított szíveket adakozásra erre a célra!

(Csak zárójelben hadd meséljem el, hogy esténként, amikor már csak a Hold világított, a 14 év felettiek is odaosontak a játszótérhez, és kipróbálták a drótkötélpályát.)

Egy alkalommal egy kislány odajött hozzám:

– Sanyi bácsi már kipróbálta a drótkötélpályát?

– Ó, én még nem!

– Akkor épp itt az ideje! – válaszolta a csöppség.

Bár táborunk egyik varázsát éppen a sátorozás adja meg, mégis minden sátorlakó őszinte csodálattal vette szemügyre két gyülekezet faházát. A kiskőrösiek és a soltvadkertiek óriási lelkesedéssel készítették el faházukat. Sajnos, a pécsieké még nem készült el a táborra. Talán

több gyülekezetben is érlelődik a gondolat egy hasonló faház építéséről – ezért szívből tanácsoljuk, hogy már most tegyétek meg a gyakorlati lépéseket annak érdekében, hogy jövőre újabb biztonságos faházban táborozhasson minél több gyerek!

Van egy munkaterület, ahová sohasem jelentkezik túl nagy csapat, pedig a táborépítők teszik alkalmassá a körülményeket a táborozásra. Csupán évek óta hűségesebb testvérek járnak, akik tudják, hogy munkájukért „csak” a mennyei bankból fogják a jutalmat megkapni...

De említhetem a konyhai szolgálatot vállaló testvéreket is. Amikor kint 35C° felett van árnyékban is a levegő – leírni sem merem a konyhában mérhető meleget. Megkérdeztem egyiküket, hogy miért vállalták ezt a szolgálatot, válasza egyértelmű volt: A gyerekekért minden áldozatot készek vagyunk meghozni az Úr Jézus nevében!

A csoportvezetésben sok új fiatal arcot találhattunk, azaz nem is annyira újak, hiszen néhány éve még maguk is gyermekként táboroztak, ismerjük és szeretjük őket. Egy ilyen tábori csoportvezetői munka többet ér bizonyos szempontból egy több napos gyermektanítói szemináriumnál a kezdő gyermekmunkások számára. Ugyanakkor látni kellett volna azt az igyekezetet, fegyelmet és példamutatást, ahogyan ezek a kedves fiatal csoportvezetők, segítők végezték a gyermekek között vállalt feladatukat.

Egyikük elmondta, hogy amikor csoporttagként, mint gyermek vett részt a táborozáson, olyan természetesnek vette, ahogy működik minden a maga helyén a tábor életében, de most amikor maga is csoportvezető lett, már a felkészülés során rádöbbsent arra, hogy ez mennyi előkészülettel, felkészüléssel jár...!

Annak idején két további lehetőséget találtunk ki az időközben tinédzserré növekedett fiatalok gyermektábori részvételére: a gitárcsoportot és az őrseget. Az előbbi jól bevált, az utóbbi többé-kevésbé... Azaz az őrsegekben is csak újjászületett fiataloknak lesz a jövőben helyük!

Kedves színfoltja volt táborunknak a nyaraló szülők csoportja. Azért szükség volt az ő szolgálatukra is, mint játszótéri ügyeletesekre, amit kiválóan be is töltöttek. Meg kell vallani, nem kevesen érezték indíttatást arra is, hogy a tábort további anyagiakkal is támogassák! Sőt, igen jelentős volt az a támogatás, amivel menet közben járultak hozzá a táborhoz.

És a gyerekek? Ők is ott voltak!

Aranyosak, elevenek, értelmesek! Jöttek gyermekbibliakörök, de osztálytársaikat, szomszédaikat, rokonaikat is elhozva magukkal. A nagyszakácsi nevelőotthon is küldött egy fegyelmezett 12 fős csoportot. A gyerekek sokat nevettek, csiviteltek, játszottak, minden programban lelkesedéssel vettek részt. Nagyon szerettek együtt énekelni. És imádkozni! Többségük komolyan vette a bibliai csoportfoglalkozásokat is. (Egy édesapa arról számolt be, hogy gyermeke kevesellte a bibliai témát... Mint kiderült, a fiúcska gitárcsoportos volt, ahol főleg a gitártanulás dominált!)

És az Úr tudja, hogy kinek a szívében talált jó talajra az evangélium, azt is tudja, kinek a szíve nyílt meg Őelőtte!

Bennünket, tábori munkásokat pedig ebben a szolgálatban továbbra is az Ő Igéje erősít, amely így hangzik: „*A ti munkátok nem hiábavaló az Úrban*” (1Kor 15,58).

Pár kiragadott mondat a gyerekek vallomásaiból:

- Minden izgalmam elmúlt, amikor megtudtam, hogy sok ismerős gyerek van a csoporttársaim között.
- Jó, hogy csináltak játszótérrel, ahol nagyon nagyon szeretek játszani.
- Nagyon megszerettem a Bibliát.
- Még éjszaka is a tábortűz szikráiról álmodom.
- Étkezés előtt a várakozó csoportok mindig izgalmas kérdésekre válaszolhattak, ez nekem nagyon tetszett...
- Eddig minden nap tíz pontot kaptunk a sátorrendre (4. nap!).
- Nagyon finomat főztek!
- Nekem hiányzott, hogy nem volt tízórai!

- Ez a tábor csak akkor lesz tökéletes, ha medence is lesz...
- Jövőre szúnyoghálóval tessék befedni a tábort...
- Az őrség túlzásba vitte a zseton elszedést...
- A fegyelmezést gyengének találtam...
- Kár, hogy hamar eltelt ez az egy hét!
- Jövőre is el akarok jönni!

Egy gyermek:

Eredetileg egy hétig szerettem volna maradni, de két hét lett belőle. Ebből is látszik, hogy nagyon jól érzem itt magam. Tetszenek a programok, amik nem túl zsúfoltak, és ez így pont jó.

Most vagyok itt először. Eleinte féltem, mert csak három embert ismertem. De a feszültség hamar eloszlott. Mind a felnőttek, mind a gyerekek nagyon aranyosak. Hogy min lehetne változtatni? Talán néhány ór modorán. Amúgy minden szuper!

Egy gyermek írása:

Először haza akartam menni, mert unatkoztam (az első nap!), de később a csoportfoglalkozások nagyon tetszettek. Igazán érdekes volt hallani azt, hogy Isten Mózes által kiszabadította népét, hogy Illés hogyan mutatott be áldozatot Istennek, aki égi tűzzel felelt rá. És végül: Isten elküldte a Szentlelket *mindenki* számára.

Egy gyermek imája:

Uram! Kérlek, hogy az emberek fejébe adjál világosságot, és tudasd velük, hogy igenis létezel!

Egy csoportvezető:

Emlékszem, amikor gyermekként voltam itt, akkor még a konyhai munkába be kellett segítenünk. Most örömmel látom, hogy a mai gyermekek egy korszerű, jól felszerelt táborban lehetnek. Örülök annak is, hogy most többször van tábortűz. Úgy érzem, hogy ezek a változások is azt mutatták, hogy Istennek tetsző a táborunk, és Ő is velünk táborozik. Ezt abból is érzem, hogy Isten nagyon gazdagon megáldott és megsegített csoportvezetői munkámban. Olyan kérdéseket világított meg előttem, és olyan gondolatokat adott elém, amiket talán sosem kaphattam volna, ha nem jövök el ide, és nem foglalkozom ezekkel a dolgokkal. Nagyon hálás vagyok Istennek ezért a táborért, azért, hogy itt lehetek, és nem csak a gyermekeket taníthattam, hanem ők is engem!

Egy másik csoportvezető:

Én már nagyon sokszor voltam ebben a táborban, de mindig nagyon várom, hogy jöhessek. Ebben az évben egy csoportban vagyok énekvezető. A tábortűznél sok szolgálat szokott lenni, és ezekből az énekekből és bizonyágtételekből sokat lehet tanulni. Úgy gondolom, mindenki számára sok örömet szerez a játszótér, a kicsiknek és a nagyoknak egyaránt. Én jól érzem magamat ebben a táborban. A táborvezetőnek sok türelmet és szeretetet kívánok Istentől.

{k1995502}

{k1995503}

Ifjúsági napok • D. Nagy Ágnes

„Arra választattunk ki, hogy engedelmeskedjünk az Úrnak” – hangzott a zárszó augusztus 24-én, a Nyári Ifjúsági Napok utolsó estéjén.

Idén is a somogybeli Vóta kastély parkjában került megrendezésre az országos ifjúsági találkozó. Az OIM – más szolgálattevőkkel karöltve – azon fáradozott, hogy ikertartalmúvá alakítsa a két egymást követő turnus élményanyagát.

Helyszüke miatt ugyanis már második éve kénytelenek a pünkösdi fiatalok két táborra különülni.

A korábban érkezettek augusztus 16. délutánján verték fel sátraikat. 20-án érkezett a 120 fővel kevesebb létszámú váltás. Az Országos Konferencia napja volt tehát a találkozási pont. Szószzerinti vízvázlat volt még az első turnus záróalkalmát meglepő hatalmas vihar. Az áramkimaradás és a sátrakat elárasztó víz beleszólt a szervezésbe. Éjjel kettőig tartott az ünneplés, mikor is dob és két trombita kíséretében rekedtre énekelte magát az egyébként lelkes ifjúság.

Ezen a nyáron nem volt meghívott külföldi előadó. A szolgálattevők csoportja az OIM tagokból és más közösségünkbeli pásztorokból állt (Fábián Attila, Pataky Albert, Durkó Albert, Monos Mihály). A hölgyeknek szóló fakultációt pedig Durkóné Varga Pálma vezette. A rendszeres délelőtti igetanulmányozások két egymással rokon téma köré csoportosultak: A Szentlélek gyümölcstermő munkája és A Szentlélek mai megnyilvánulásai.

A Szentléleknek van szolgálatra felkészítő munkája. Ez az időszak arra szolgál, hogy a krisztusi jellem kiformalódjék bennünk. A bibliai „nagyok” életét tanulmányozva óriási jelentőségű tényre bukkanhatunk rá. Nyilvános szolgálatukat minden esetben megelőzte egy több évet (évtizedet) felölelő kemény időszak. Ez az Ún. lelki mélyszántás ideje.

Legvalószínűbb, hogy mindaz belekerül ebbe a helyzetbe, aki odaszánta életét az Úrnak, és elhívást kapott. Ez olyan edzőtábor, amelyből nem célszerű megszökni. Legfontosabb, hogy ilyenkor igaz hitet és kitartást tanúsítsunk. Ezzel és hasonló tárgykörrel foglalkoztak a következő előadások:

A kereszténység ára

A megtöretés (József esete)

Az ima

Szomjúság a Szentlélek után

Tisztaság

Szexualitás

A legújabb kori karizmatikus jelenségeket vette igei nagyító alá az Öröm című előadás. Ugyanezzel foglalkozott az egyik délelőtti fórum. Itt bárki megoszthatta tapasztalatait és véleményét a Szentlélek általi örömről, a sírásról, elesésről, a futásról stb.

A délutánok zajosak voltak a sportmérkőzésektől. Különösképp, mikor a hajdúsámsoni szurkolótábor megjelent a színen. Úgy tűnt, hogy – ami hangerejüket illeti – méltók nevükhöz. (Delila bizonyára a másik turnusban volt.)

Még a zuhogó eső sem tartotta vissza Karmel és Isaszeg focicsapatát, hogy mérkőzésüket végigjátsszák. Nemcsak ebből, hanem az összes többi sportjátékból győztesen kerültek ki a péceli „karmeliták”.

Nem sikerült eldönteni, hogy melyik tábornak voltak érdekfeszítőbbek a Kadarkúti Olimpiai Játékok. Az ilyen versenyszámok alatt, mint tojásdobálás, halottöltötzetés, a játékosok és a szurkolók hangja és izgalma teljesen összeolvadt.

Más fakultatív program is voltak délutánonként. A már említett nőknek szóló előadás mellett, ezzel egyidőben a férfiak is megkapták az „útravalót”. (Sajnos, az áthallgatás szigorúan tilos volt!)

Az esti összefüggések legtöbbször továbbnyúltak a tervezettnél. Minden alkalommal tapasztalható volt Isten hatalmas ereje. Többen megtértek, betöltek Szentlélekkel. Voltak, akik megkötözöttségükből szabadultak meg, sokan megújultak és megerősödtek elhívásukban.

A második turnus vége felé a szervezők és szolgálattevők számban megcsappantak. Az

ottmaradottak ereje is fogyóban volt. Egyikük így összegezte az estét: „Úgy tűnik, az Urat egyáltalán nem zavarta, hogy mi mennyire fáradtak vagyunk!” Valóban. Őket és a hét napot hősiesen végigszolgáló dicsőítőcsoporthoz különösmód felkenté Isten. Köszönjük az Úrnak és minden szolgálónak ezt a néhány napot!

Kadarkút gólyalábról nézve • Durkó Sándor László

Eddig azt hittem, hogy az útjelző oszlopként szolgáló gólyafészek kimeríti gólyával kapcsolatos kadarkúti élményeimemet. Útbaigazításként ugyanis azt szokták mondani, hogy Kaposvárról kadarkútra érve a villanyoszlopon levő gólyafészeknél kell balra fordulni a kastélyhoz menet. Az Ifjúsági Napok egyikén én is így tettem. Kaposvár, Kadarkút, gólyafészek mellett balra, majd kastély. A kapun beérve viszont megdöbbenve láttam, hogy a táborban Góliátok lépegetnek, ki nagyobb, ki kisebb, de mindannyian bizonytalan léptekkel. Így megszereztem második gólyás élményemet, hisz élmény volt látni a sok gólyalábazó vagy inkább lábadozó fiatal. Közel három évtizeddel ezelőtt mi is szerettünk gólyaláb segítségével lépegetni, jó érzés volt néhány percig magasabbnak látszanunk, mint amilyenek valójában voltunk. Merthogy fentebbről másként látni a világot.

Újságírói gólyalábra álltam hát én is. Ez azt jelenti, hogy néhány érdekes dolgot megláttam, megtudtam, mégpedig úgy, hogy leültem egy központi helyen levő padra, mint régen a főemberek a város kapujában. „A kapuban ülök rólam szólnak” (Zsolt 69,13) – én is megpróbáltam ezt a padon.

Hála Istennek sok ifjú házaspár és leendő házaspár érezte szükségét annak, hogy az Ifjúsági Napokon ott legyen. Egyik – nem elhanyagolható – szempont egymás megismerése. Az általam megkérdezettek közül ezt többen az első helyre tették, de volt, aki lelki kapcsolódást, üdülést várt, némelyek lelki megerősödést. Egyesek alig várták, hogy jöhessenek, másokat szüleik, ifjúsági vezetőjük noszogattak.

Végül is ott voltak, két turnusban, közel ezren. Elhangoztak jó és kevésbé érdekes előadások. Voltak nagy imádkozások, éjjeli dicsőítések, Szentlélek-keresztségek, változatos sportprogramok. A padon ülés időszakában épp fakultatív programok mentek. Az egyik téma „Nőnek lenni jó”, a másik férfitréning. A nőknek szóló előadás még a férfiakat is vonzotta, ezért többieket el kellett a zsúfolásig megtelt imateremből tanácsolni. A férfiakat, mint kiderült, furcsa mód jobban izgatja, hogy miért jó nőnek lenni, mint hogy mi lenne a feladatuk a családban. A férfitréning iránt néhányan érdeklődtek csak. Előzetesen a több százból hat fiú jelentkezett, végül elmentek húszan.

Nem sok időm volt ezen meditálni, mert Balogh Sándor gyermektábor-vezető jött éppen, és „panaszkodott”, hogy furcsán érzi magát. A gyermektáborban olyan mozgalmas minden, sokszor csak villanásokat észlel, amely feltételezhetően egy arra rohanó gyermek által keltett légmozgás. Itt viszont minden olyan nyugodt, öreges – mondta.

Vagy mégsem? A hangosbemondó bemondta, hogy elveszett egy kétéves kislány. Ilyedt anyukának segítettek a keresésben többen, bár itt naponta jónéhány gyermek elvész, de hála Istennek meg is találhatják, mint hamarosan a kétéves kislány is.

Közben özönlenek ki a kastélyból a magabiztos mosolyú lányok, akik végre nem sajnálják, hanem büszkékké rá, hogy őket nem fiúnak, hanem lánynak formálta a Teremtő. A többség azzal is tisztában van, hogy – bár néha úgy érzi – bizony rá kell jönnie, ő sem tökéletes. A táborban csellengő fiúk csak lestek. Mi lelte ezeket a lányokat? Mintha gólyalábon járnának!

A lányok ugyanígy néznék őket, ha tudnák, miért jó férfinak lenni. Talán jövőre...

Nyeste Ferenc lelkipásztor és fiatal segítői a kadarkúti Kultúrházban rendezendő evangélikációra készülnek. Olyan imádkozás hallatszik ki a kisebb sátorból, hogy másfél éves kislányomat is megéri, aki még csak egy-egy szót mond, most viszont mindkét kezét

magasra emelve mondja, hogy „halleluja-halleluja, ámen”.

Nyeste testvér csupán néhány fiatalat visz evangélizálni. Évekkel ezelőtt közel ezren mentek az utcára, szerte a faluba evangélizálni. Igen ám, de szegény falubeliek úgy megijedtek, hogy a túlerőt látva biztos fészkeikbe menekültek.

Tavaly módszert váltottak, 50–60 fiatal volt az evangélizáción, és csodák csodája ugyanennyi falubeli is. Többen megtértek, mint ahogy – később megtudom – ezen az alkalmon is. Vannak még pár ezren hitetlenek a faluban, van aratnivaló.

No és természetesen máshol is, szerte az országban. Ehhez viszont fel kell töltekezni mentő szeretettel, lelkülettel.

És le kell szállni a gólyalábról. Úgyis vannak mindig magukat a másiknál különbnek tartó férfiak, nők, hívők, sőt hívő közösségek is, akik a többieket gólyalábról nézik, lenézik.

Ugye, milyen rosszul esik?

Mit mond Jézus mindannyiónknak, köztük a gólyalábazó keresztényeknek is?

„Amit akartok azért, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, mindazt ti is úgy cselekedjétek azokkal” (Mt 7,12).

Kadarkúti pillanatképek • Pánczél János

{k1995505}

Augusztus 19-e késő délutánja. A másnapi országos konferenciára ekkor érkeztem meg Kadarkútra. A szívem hittel és várakozással volt tele, hogy az Úr meghallgatja kiáltásunkat, s válaszol böjtölésekkel való könyörgéseinkre, ahogyan sokan készültünk erre a ritka és ünnepnek számító alkalomra. Mert meg is van írva, hogy „aki kér, az mind kap”.

A nagy sátor öt óra tájban eléggé üres volt, itt-ott testvéri közösségben beszélgető vagy imádkozó kis csoportokkal, viszont a zenészek annál nagyobb igyekezettel készültek az este 6 órakor kezdődő, a kadarkúti művelődési házban tartott evangélizációra. Rajtuk kívül persze az igehirdetők, bizonyágtevők, lelkigondozók s az imahátteret képező jelentős csapat is ugyanezt tette. Az itteni gyülekezet folyamatos növekedéséhez évek óta mindig hozzájárult az ifjúsági napok áldása is.

A kisebbik sátor viszont annál hangosabb volt. Itt a fiatalok egy népes csoportja imádkozott lelkipásztorokkal, lelkigondozókkal Szentlélek-keresztséget, szabadulásért, megújulásért. S az Úr áldásai gazdagon megnyilvánultak: a megtisztulásban engedelmes hívők beteljesedtek Szentlélekkel, most már új nyelveken is magasztalva az Urat. De gyógyulásról is elhangzott utána bizonyágtétel.

Az esti összejövetelen, mely az Ifjúsági Napok első turnusának záró összejövetele volt, többek között egy fiatalember tett bizonyágot, aki antikarizmatikus közösségből, fenntartásokkal jött a konferenciára. Mégis komolyan foglalkoztatta, miért van az, hogy a tanítványok pünkösöd előtt visszahúzódtak, félénkek, gyengék voltak, de pünkösöd után egészen megváltozott a helyzet. Vágy volt benne Isten megismerése után. Odament a testvérekhez, hogy imádkozzanak a szolgálataért. De ennél többet adott az Úr, mert Szentlelkével is betöltötte.

Az igehirdetést Durkó Albert, paksi pásztor végezte az 1Pét 1–2 alapján. Többek között ezt mondta: „Mindannyian tudjuk, érezzük, hogy az utolsó időkben élünk. A Sátán mint a világosság anyala is megjelenik, s ha lehet, még a választottakat is el akarja hitetni. Ő a nagy hamisító, a hazugságnak atyja. Figyeljük meg a társadalmunkban, hogy minden lehető hamisítanak. Telefonkártyát, pénzt, benzint és így tovább. Bankban dolgoztam egy évig. Gyakorlatban kellett megismernem a jó pénzt. Ha nagyon jól ismerjük az igazit, akkor fel tudjuk ismerni a hamisat. Mindennél fontosabb megismerned az Úr Jézus Krisztust. Ő fog megőrizni és megmenteni a hamisságtól, a csalástól. Jézusról nem lehet tanítani, Őt csak megismerni lehet. Oda lehet valakit vezetni Jézushoz. Összeköttetésben kell lenned Vele.”

„A Krisztusban gyökerezett élet állandó stabilitást mutat. Gyümölcsstermő. Mert Isten Az, aki Szentlelke által gyümölcsöt terem, munkálkodik bennünk. Nem önmagában az élmény, az átélés hoz változást, hanem maga Jézus Krisztus. Ha itt áldást kapsz és megújulsz is, otthon tovább kell menned, győztesnek kell lenned!”

Míg a sátorban folyt Isten élő Igéjének hirdetése, az időközben megeredt eső felhőszakadássá változott. Hangos égzengések, villámlások közepette úgy tűnt, hogy nem messze tőlünk lecsapott a villám. Mind gyakoribbak voltak a rövidebb, hosszabb áramkimaradások. A sátorba behatoló víz mind többeket arra kényszerített, hogy a földről most már felálljanak a padra. Jó volt látni, hogy Isten népe rendkívüli körülmények között is fegyelmezett marad. Az igehirdetés tovább folyt. „Isten a túlradó szeretetével akar betölteni. Ha probléma van veled, nem a pásztorodban van a hiba. Úgy menjetek el erről a helyről, hogy teljesen be legyetek töltve az Úrral, élő közösségben Vele. Ha nehéz helyzetben, kísértésben, megpróbáltatásban vagy, s nem jönnek össze a dolgok, minden kilátástalan, Isten akkor is Úr az életedben. Ha az Úrban elrejtett életet élek, a Sátánnak nincs joga hozzám.”

Durkó Albert testvér további hitet építő, buzdító szavai után sok fiatal jött előre, hogy az élő víz áradásában, a munkára való személyes felkenetésben részesüljenek, akiknek pásztorok, evangélisták szolgáltak kézrátétellel, több esetben prófétai üzenettel is.

A továbbiakban Süveges Imre testvér, a sátormisszió vezetője a 2Kir 2, Elizeus felkenetése alapján arról beszélt: „Nem akarok belenyugodni, hogy vallásos, rutinszerű istentiszteleteink legyenek. Elizeus az Illésben levő Lélek kettős mértékét kérte, és kapta. Hatalmas feladatunk van, s ez nem más, minthogy megismerjük az Urat az egész Földön. Minden talpalatnyi földért meg kell harcolni, mint Józsuének az ígért földje meghódításakor. Elsődleges dolgunk, hogy beszédes viszonyban legyünk az Úrral. Csak meggyógyult, egészséges, teljesen szabad szívvel tudunk gyümölcsözően szolgálni az Úrnak. A sérüléseidből, meg nem bocsátásodból, kritizálásaidból gyógyulj meg most!

Fel kell törni az ugart! Szántani, vetni, öntözni, aratni, csépelni, örölni, sütni kell! A gyülekezeti élet nem csak abból áll, hogy ott kapjunk, hanem még inkább abból, hogy elmenvén e széles világra, hirdessük az evangéliumot minden teremtésnek. Te pedig a munkának terhét hordozzad! A gyülekezetben szolgálni, cselekedni kell, imádni, dicsérni az Urat! A vezetők járjanak elől, de az énekesek, biznyságtévők is, mindenkor jó példát adva. A Biblia szerint mindig az Úr mondta meg, hogy mit kell csinálni, mert Ő szólt, és kinyilatkoztatta magát. A vezetők felelőssége, hogy meghallják az Úr hangját, hordozzák a kinyilatkoztatást. Ne mi menjünk a nép után! Ne a többség szavazza meg, milyen legyen a stratégia. Ezt mindig az Úrtól vegyük el, levetett sarukkal!”

„Ha Isten Lelke leszáll rád, más ember leszel. A Szentléleknek átalakító, újjáteremtő ereje van. Amikor Saulra rászállt Isten Lelke, elkezdett prófétálni, amit addig soha nem tett. Ha valóban jelen van és betölt, más, új dolgokat cselekszik az Úr. Legyen ott az Isten országa benned erővel és hatalommal! A gonosz munkája erőteljesebb, mint valaha. Csak azok állnak és maradnak meg, akik valóban *más* emberré lettek. Ne nézd a stílust, ne nézd az embereket! Az Úrra nézz, s azt tedd, amit a Szentlélek végez benned, s cselekszik általad!”

Az engedelmes hívő élet elmaradhatatlan jellemzője és ismertetőjele a szentség. Adja az Úr, hogy isteni szeretetével, a Szentlélek általi buzgósággal sok és maradandó gyümölcsöt teremjünk!

Ott volt az Úr – Konferenciai beszámoló • Balogh Sándor

1995. augusztus 20. Magyarországon ünnepi rendezvények egész sora várta a népet. Lent, délnyugaton egy kies somogy-megyei parkban a Szentlélek által szervezett program várta az érkezőket: ünnepelni a mennyei országalapítót, a mennyei alkotmányozót, Jézus Krisztust! Micsoda gyönyörű látvány lehetett fentről a két hatalmas sátor! S a parkot tarkító sok apró

sátor... és az a kb. 1500 gyermek, fiatal és felnőtt, akiknek megadatott az a lehetőség, hogy az Evangéliumi Pünkösdi Közösség országos konferenciájának résztvevője lehetett.

Ezen a napon találkozott az ifjúsági napok már búcsúzni készülő első turnusa az éppen érkező második ifjúsági turnussal és azokkal, akik a konferencia napjára érkeztek.

(Figyelve a konferenciázókat, eszembe jutott az annakidején a jeruzsálemi templomban évente két-háromszor is „konferenciázó” Izrael népe, akik nem csupán egymással kívántak találkozni, hanem főleg a Hatalmassal, az élő Istennel! Vajon elvárható-e a magyarországi pünkösdi néptől, hogy az évente csupán egyszer, de oly nagy munkával megszervezett országos konferenciára eljöjjen? Akkor együtt lenne ezen a napon kb. 5000 ember... mint annak idején az Úr Jézus egyik kenyérszaporító csodával áthatott „konferenciáján”...) Abban a kiváltságban lehetett részem, hogy az első turnus záró alkalmán is ott lehettem. A szakadó eső minden fiatalat bekergetett az alkalomra, ahol a gazdag programot állandóan zavarta az áramszünet, de lelki síkon nem lehetett áramszünetet tapasztalni, hiszen sötétben, elektronikus erősítők nélkül is jóval éjjel utánig dicsőítették fiataljaink a Názáreti Jézust. Másnap, vasárnap reggel korán belépve a sátorba, még mindig látszottak a hatalmas árvizek nyomai... az ébredőkön is... vagy talán a gondolat, hogy hamarosan a hazafelé indulás következik? Ám előbb még egyre-másra érkeztek a konferenciára igyekvők. Tíz órára már nem volt üres hely, így a többiek vagy átmentek a másik, új fehér sátorba, ahová videotechnika segítségével jutott el a fősátorban zajló események képe, vagy maradtak kívül, állva.

Kezds előtt kevés imádkozót lehetett látni, inkább egymást figyelő, kereső és boldogan integető testvéreket.

Végre tíz után pár perccel a dicsőítő csoport vezetésével egyre inkább az Úrra terelődött a figyelem – hiszen ők maguk is ezekkel a szavakkal kezdték: Nem magunkat, nem a sátort, nem a konferenciát ünnepelni jöttünk, hanem Jézust akarjuk ünnepelni!

A dicsőítő csoporttal együtt mi is ezt éreztük és éltük át lélekben: „kész az én szívem óh Isten, hadd énekeljek...” (Zsolt 108,2) Neked!

Majd a Sátoros Ünnepe '95 konferencia-énekét próbálta az ifjúság együtt énekelni (tanítani) a sok kedves felnőtt és idős testvérnek.

A fiatalok akár egész nap is folytatták volna a lelkes éneklést, de sok más fontos dologra került sor, melyet Pataky Albert elnökhelyettes testvér vezetett. Így szóltak a köszöntő szavak:

„Az Úrnak gondja van rád a mai napon is, amely nap az Úr jelenlétében eltöltött nap lehet, de az egész életed legyen ilyen!”

A 25. zsoltár szavai tovább vittek az Úr elé: „Hozzád emelem Uram lelkemet, minden nap várlak Téged.”

Ezután a megunhatatlan ének zendült fel: Nagy Istenem, ha nézem a világot. És szálltak az imádságok az Úr színe elé: Azért jöttünk, mert gyermekeid vagyunk... Merítsd be életünket Szentlelkedbe... Áldott Igéd szavára várunk...

Majd a megjelent idősebb lelkimunkás generációt köszöntötték (számuk évről évre csökken... hiszen hívja őket az Úr az örök hazába), a résztvevőket, külön azokat is, akik életükben először jöttek el a konferenciára. S végül, de nem utolsó sorban a külföldi vendégeket: Helmut Murmann (Németország), Martti Ahvenlandi (Finnországból, és vele egy csapat) és Jyrki Palmit. (A két sátor e két missziótól kapott ajándék, amiért már előző este is majdnem nagyobb tapsot kaptak, mint amikor Jézusnak szólt a taps...)

Már ekkor észrevettem, s később az egész nap folyamán, hogy két helyen zajlik a konferencia: a sátorban és távol a sátortól, ahol az egész parkban egymással beszélgető testvéreket, csoportokat lehetett látni... Megvallom, kíváncsiságból egy gyors sétát magam is tettem, vajon miről lehet ilyenkor beszélgetni... Csak hangfoszlányok juthattak el hozzám egy ilyen villámúton: „A fiamat halálos betegségből gyógyította meg az Úr...”

„Az imatábor óta egész más lett az imaéletem...”

„...Itt tértem meg egy éve Kadarkúton...”

Ilyen és hasonló beszélgetéseket hallva majdnem megnyugodva kanyarodtam vissza székemhez, de mégiscsak sajnáltam a sátorban történetek iránt nem érdeklődő testvéreket, hiszen az Úr ott friss, eleven étet talált fel éhes gyermekei számára!

Gyermekbemutató

Sokunk által ismert és szeretett amerikai misszionárius testvérünk, Paul Gracza és felesége, Jocelyn harmadik gyermekének bemutatására került sor. Első gyermekük, Abigél súlyos betegségből gyógyult meg, második gyermekük, Jonathán is kedves alkotása a Teremtőnek, s most harmadikként István András vehette karjaiba Fábián Attila testvér, aki bemutató, áldáskérő imájában kenet alatt kérte, hogy az Úr páncél-védelme vegye körül e gyermeket. Bocsánatért járt közben a magyar nép abortusz bűnei miatt, de hálát adott, hogy testvéreink életük személyes példájával mutatják be az Urat és pünkösdi bibliai látásunkat a családi élet szeretetéről, védelméről, szépségéről.

Gracza testvér meleg hangon és kedves amerikai akcentussal formált magyar szavakkal ecsetelte, hogy milyen hálás ezért a különleges napért, de még inkább, hogy holnap és holnapután is egyre különlegesebb napok várnak ránk az Úr szolgálatában. Felsorolta a nagy missziós kihívásokat, melyekből kiemelkedik a szept. 15–16-i imaharc a Sátán magyarországi romboló, hatalmaskodó jelenléte ellen. A konferencia igeszolgálatát is Fábián Attila elnök testvér végezte olyan erővel, hogy a bezárt szívek is megnyílhattak az isteni igazságok erejének hatására. A Józs 4,14–24 alapján a második generációra váró harcokról, a győzelem feltételeiről szólt az üzenet, amelyre válaszként minden jelenlevőt képviselve a pásztorok mentek előre imádkozni, – többek imája után ifj. Pintér Imre elnökhelyettes testvér nagyon őszinte személyes imája rázta meg a vele együtt imádkozók szívét.

Pataky Albert testvér szavaival élve „egy évre való üzenetet helyezett el az Úr a konferencián, meghatározta a gyakorlati-lelki tennivalóinkat is”.

A délelőttöt egy 120.000 Ft-os perselyezéssel zártuk, amely valóban Isten dicsőségére, jó kedvvel történő hálaadakozás volt.

A délutáni összejövetelt Pintér Imre testvér vezette. Kár, hogy a dicsőítő csoporton már látszott a négy napi szolgálat fáradtsága, szerettük volna őket több mosollyal és örömmel látni...

Ezen a délutánon sok értékes információ is elhangzott, pl. a jelentős táborhely fejlesztésekről (tábori ebédlő, gyülekezeti faházak stb).

Attila testvér feleségét előre hívta szép, szerető vallomással állt meg a Közösség előtt, amikor a tíz éve Dunaharasztiiban kezdődött női rehabilitációs szolgálatról, és feleségének abban vállalt hűséges munkájáról megemlékezett...

Külmisszióinkban is fejlődés, növekedés látható, hangzott el, hiszen voltak fiataljaink ezen a nyáron az Uralban, Ukrajnában és Franciaországban... Az ott végzett, átélt munkákról beszámolók hangzottak el.

Közben azt is megtudtuk, hogy a budapesti országos titkárság egy új telefonvonallal lett gazdagabb 06 (1) 222-0086

Amikor az imádságra került sor, nagyon a szívünkre vettük a volt Jugoszláviában élő hívő testvéreink életét. Az ottani gyülekezeteket erősítse meg az Úr!

A betegségüket felemelt kézzel jelző testvérekhez pásztorok és presbiterek mentek oda értük imádkozni. Különösen jó volt hálát adni az új, egészséges dunaföldvári misszióért és a többi újonnan alakult gyülekezetért.

Az igei üzenet ezen a délutánon a külföldi vendég testvérekre bízott. A finn Martti Ahvenlandi, pásztor Jyrki Palmi szintén finn, Magyarországon szolgáló misszionárius tolmácsolta, sok mosolygós percet szerezve a hallgatóság számára... Testvérünk az aratásról

beszélt (Jn 4,35 alapján). „A vetés a nehezebb? Vagy talán az aratás? Kevés az idő! Gyorsan és együtt kell tenni: a vetést és az aratást is végezni kell! Magyar városok, falvak várnak az evangéliumra!”

Ezután Helmut Murmann testvér állt elő, és emlékezett meg Loos Katalin szolgálatáról, a „Fénysugarak Kelet Felé” missziói munkáról. Testvérünk mennyei hazába történt elköltözése után Helmut testvér lett a misszió felelőse, s a Szentlélek vezetésére figyelve ismerte fel, hogy ezzel az új sátorral, annak csodálatos belső felszereléseivel és egy Mercedes kis kamionnal milyen fontos lélekmentő szolgálatot segíthet Jézus nevében.

Az új sátor felavatására ünnepélyes keretek között került sor. Az Úrnak és a sátormisszió két felelősének, Süveges Imre és Fábíán Zoltán testvérnek adták át a sátrat, hangoztatva az Úr áldásának fontosságát.

„Legyen ébredés ebben a sátorban Isten Szentlelke által! Uram, készítsd elő azokat a településeket, ahol jövőre ez a sátor állni fog!”

A konferencia véget ért. Lassan hazafelé, otthoni őrhelyeikre indultak a buszokban, autókban érkezett testvérek... a szívekben mély örömmel: jó volt itt az Úrral eltölteni ezt a napot.

Nem kimondottan evangélizációs, nem csupán információs, nem csak hitmélyítő, lelki egységet tápláló alkalom volt 1995. augusztus 20. Kadarkúton... Nem – hanem konferencia volt a szó igaz értelmében, konferencia, mely életünk egy hasznos felkészítő állomásává lehet a nagy, örökké tartó mennyei konferenciára.

{k1995506}

{k1995507}

{k1995508}

KÖRKÉP

Napsugarak Kelet Felé • *Durkó Sándor László*

A cím egy német alapítvány neve. Loos nővér volt a vezetője, és e sorok olvasói közül is többen vannak, akik még nem is olyan régen abban a ruhában jártak, melyet ettől az alapítványtól kaptak.

Loos Katalin tavaly hazaköltözött az Úrhoz, de az általa elindított „napsugarak” továbbra is sugároznak kelet felé.

Helmut Murmann testvér most az alapítvány vezetője, aki egy közel 300 fős sátot és hozzá tartozó technikai berendezéseket, valamint egy Mercedes teherautót ajándékozott Közösségünknek.

Ennek ünnepélyes átadás-átvételére az augusztus 20-i országos konferencián került sor.

Van tehát már két sátor, melyekben az örömmel hirdethetjük. Az országos konferencián mindkét sátor megtelt, de jó is lenne, ha mindig így tömve lenne.

A sátrakban szorongók nagyon sokfélék voltunk. Weigert Mihály testvérral utaztunk Pécsről, aki börtönmissziós szolgálatot végez, hetente többször jár a börtönben, hirdetve a raboknak az örömmel. A sátorban láttam Kurdi Pétert, aki a somogy-megyei Közgyűlés elnökhelyettese.

Feltűnt Kincses Béni, aki egy éve özvegyen maradt nyolc gyermekkel. Tudom róla, hogy kiváló erdőmérnök, a minisztérium által kiírt erdőtelepítési pályázaton Dunántúlon egyedül az ő pályázata nyert.

Gracza Pál alakja kiemelkedett a padsorokban ülők közül, majd hamarosan egy kedves gyermekbemutató ünnepély részesei lehettünk, mert feleségével örömmel hozták a táborba újszülött István András nevezetű kisfiukat.

Simon József testvér és felesége, született Sallai Magdolna épp aznap ünnepelték 50.

házassági évfordulójukat. Isten sok nehézség közepette tartotta meg őket – emlékezhetek meg Isten megtartó szeretetéről gyermekeik, unokáik közel negyven leszármazottjuk és családtagjaik előtt.

És még sorolhatnánk, hisz ahány testvér, annyi érdekes egyedi élet. Jöttek hát a buszok, Trabantok, Mercédeszek, de mindenkinek egy volt a célja, együtt dicsérni a kegyelmes Istent, aki az örömben, de a gyászban, siralomban is az Úr.

Reggel, az éjszakai felhőszakadás után esőre állt, de hamarosan a felhőkön áttörtek a napsugarak. Fényükkel szinte glóriát vontak a sátrak fölé. Úgy éreztük, Isten betöltötte jelenlétével nem csak a sátrat, hanem a szívünket is.

Egész nap igei üzeneteket, beszámolókat hallhattunk, melyekről ezen újság további oldalain olvashatunk.

Isten fénye eljutott keletre, és hisszük, hogy rajtunk keresztül még keletebbre is!

Életmentésből életváltozás • Révész Csaba

Autóval mentem az Üllői úton. Az egyik XVIII. kerületi barátomhoz igyekeztem. Útközben egy érdekes feliratot pillantottam meg: „*Jézus a Sportszarnokban.*” Úgy gondoltam, jó lesz utánajárni, mit rejt valójában ez a felirat.

Így jutottam el Perjesi Istvánhoz, a Pestlőrinci Keresztény Gyülekezet pásztorához.

Ahogy beléptem a lakása ajtaján, egy nyugodt, vidám ember bukkant fel előttem. Kölcsönös üdvözlések után beinvitált az irodájába, és elkezdtünk beszélgetni.

– *Szólna valamit a gyermekkoráról?*

– 1951. január 25-én születtem Budapesten. Édesapám a Kispesti Baptista Gyülekezet tagja volt, és édesanyám is ugyanoda járt. A szüleim esküvője után édesapám megváltoztatta nézeteit, és párttag lett. Édesanyámnak továbbra is fontos maradt a gyülekezet.

– *Ez az életében nem okozott kettősséget?*

– Természetesen igen. Édesapám pártrendezvényekre vitt magával, míg édesanyám a gyülekezetbe. A két nézet teljesen ellentétes. Ennek eredményeként megismertem a gyülekezeti életet, nem kételkedtem Isten létezésében. Ezenkívül a világi élet is vonzott. Ahogy középiskolás lettem, ez a kettősség megszűnt. Az önállósággal együtt a világi élet dolgai sokkal inkább érdekelték, jobban hatottak rám a hívő életnél. A barátaim nagy hatással voltak rám, annyira, hogy teljesen eltávolodtam Istentől. Belevetettem magam a világi életbe.

– *Hogyan és mikor következett be a változás az életében?*

– Huszonegy évesen behívtak katonának. A második évem elején egy katona az éjjeli őrségben öngyilkosságot akart elkövetni, fejbe akarta magát lőni. Odarohantam hozzá, hogy megmentsem az életét. A géppisztoly sorozatra volt állítva. Megpróbáltam a fegyvert elvenni tőle, de ezt nem engedte, és így tusakodásra került sor. A fiú keze a ravaszon volt. A birkózás alatt végig próbálta elsűtni a fegyvert, sokszor olyan helyzetbe kerültem, hogy a géppisztoly csöve éppen a szemem előtt volt. Nehezen sikerült elvennem tőle a fegyvert. Mint utólag kiderült, a géppisztolyban egy golyó megakadt. Utána, ahogy belegondoltam, rámtört a halálfélelem, ami egy napig remegésben tartott. Elképzeltem, mi lett volna velem, ha most meghalok. Tudtam, hogy elkárhoztam volna. Ekkor rádöbentem, hogy Jézusra van szükségem.

– *Ez hirtelen változást eredményezett önben?*

– Nem, lassú folyamat volt, fokozatosan fordult a szívem az Úr felé. Ennek eredményeként egyre gyakrabban jártam a gyülekezetbe. Leszerelésem után ez még rendszeresebbé vált.

– *Édesapja hogyan fogadta a döntését?*

– Alapjában véve édesapám nem a megtérésemre lett figyelmes, hanem arra, amikor a teológiára jelentkeztem. Ekkor látta meg, hogy ez nem csak egyszerű fellángolás, hanem teljes életváltozás. Ezt egyáltalán nem ellenezte, csak eleinte furcsállta egy kicsit. Úgy

gondolta, azért jelentkeztem teológiára, mert nem szeretek dolgozni, és így akarok élni. Később a munkámat látva megváltozott a véleménye. Felismerte, hogy egy lelkipásztornak is sok feladata van.

Az iskola elkezdése nem jelentett problémát otthon, sőt édesapám még szerencsét is kívánt, hogy jól álljam meg a helyem ebben a munkában.

– *Az iskola befejezése után egyből a pestlőrinci gyülekezetbe került?*

– Nem, először a Monori Baptista Gyülekezet pásztora lettem. Fő feladatomban ott is a missziómunkát éreztem.

– *Úgy tudom, hogy a baptista gyülekezetek és a pestlőrinci gyülekezet között látásbeli különbségek vannak. Hogyan történt a változás?*

– A monori gyülekezetnél teljes odaszánással szolgáltam. Ennek ellenére a szolgálatomban bizonyos merevséget vettem észre, amiből állandóan ki akartam törni. Körülöttem azonban ugyanezt láttam. Eleinte a tanulmányaim miatt is nagyon negatív véleményem volt a karizmatikus mozgalomról. A monori szolgálatom alatt egyre nagyobb szükségét éreztem, hogy abból, amiben vagyok, kitörjek. Ahogy a Bibliát tanulmányoztam, feltűnt, hogy egyszerű emberek is milyen nagy erővel szolgálnak az Úrnak. Egyre nagyobb vágyam volt erre az erőre, amit Isten a tanítványainak adott. Ezzel az Úr meg is ajándékozott. Egy monori imaközösségben eleinte én szolgáltam, de ez megfordult, a résztvevők imádkoztak értem, és az Úr betöltött az erejével. Ebben az igazi áttörést az hozta, hogy nemcsak a beszédükben, hanem az életükben is felfedeztem az isteni többletet. Ami még nagyon megfogott bennük, hogy érzékeltem az életük ragyogását, tisztaságát és erőteljes voltát. Ott az egyik testvérnő látomást látott egy nagy fehér épületről. Ekkor már engem a lőrinci gyülekezet pásztorként hívott. A csoportnak megmutattam az imaházat. Habár még soha nem jártak ott, ennek ellenére ráismert a testvérnő a látomásbeli épületre.

Monoron már nem tudtam ezzel az erővel szolgálni, mert éppen akkor kerültem a lőrinci gyülekezetbe. Itt azonban ezzel az erővel kezdtem el dolgozni.

– *Hogyan került a gyülekezet a sportszarnokba?*

– Amikor idekerültem, a gyülekezet 50 fős volt, és mostanra 200 főre emelkedett a létszám. Szűk lett az épületünk a vasárnapi istentiszteletekhez, egyszerűen nem férnek be az emberek. A látogatókkal együtt ilyen alkalmakon 200–300 ember van jelen.

– *A továbbiakban is ilyen növekedést és Isten áldását kívánom a szolgálatára!*

Ragyogás és tisztaság. Bárcsak minden embert ez jellemezne! Eltűnne világunkból a gyűlölet, a harag, s nem lenne több öngyilkos sem.

Egységben az erő • Durkó Sándor László

Az összefogás a világ e tájékán sajnos nem jellemző. Sőt, akik más földrészekre került volt honfitársainkat közelebből ismerik, ők ezt nemzetünkre vonatkoztatják. A magyarok széthúzásukról és nem összefogásukról ismertek. Ezt támasztja alá az egyházak, ezen belül Közösségünk történelme is.

A régi hívők emlékeznek még a Szabadegyházak Tanácsára (SZET), amely megpróbálta az állam által meghatározott keretek között tartani a kisegyházakat, köztük mint makrancos paripát, Közösségünket is. A rendszerváltás elsodorta a SZET-et, és megalkotta a lelkiismereti és vallásszabadságról, valamint az egyházakról szóló 1990. évi IV. törvényt. Ekkor már gomba módra szaporodtak a különböző keresztény és nem keresztény közösségek, hisz 100 fővel már egyházat lehetett – és ma is lehet alapítani.

A bejegyzett egyházak száma azóta megközelíti a hatvanat.

Bizonyos fokig érthető módon az állam ennyi egyház közül csak a négy legnagyobb tárgyalta, így a többinek az őket is érintő törvénymódosításokba, intézkedésekbe nem volt

beleszólási joga, ennél fogva a szabadegyházak hátrányos helyzetbe kerültek, köztük mi is. Pataky Albert, Közösségünk elnökhelyettese tevékenyen közreműködött – a többi vezető támogatásával – abban, hogy érdekeink védelmére más, ezt igénylő egyházakkal együtt létrehozza az Evangéliumi Szabadegyházak Szövetségét. Hangsúlyozzák, hogy nem a SZET feltámasztását akarják, hanem az állam látómezejéből kieső kisegyházak érdekvédelmi összefogását. Ez a szövetség az előzővel ellentétben alulról jövő kezdeményezés eredménye. A belépés önkéntes, alapelv viszont, hogy a belépő közösség vagy egyház keresztény alapokon álljon, és a Szentháromság Istent valló legyen.

1995. július 4-én az alapítók, 7 teljes jogú és 3 megfigyelői státussal rendelkező tag hozta létre az Evangéliumi Szabadegyházak Szövetségét, az ESZSZÖV-öt.

Teljes jogú tagok: Élő Isten Gyülekezete, Evangéliumi Pünkösdi Közösség, Evangéliumi Szabad Eklézsia, Isten egyháza, Magyarországi Baptista Egyház, Magyarországi Metodista Egyház, Óskeresztyén Apostoli Egyház.

Megfigyelők: Magyarországi Szabadkeresztyén Gyülekezet, Shalom Bibliai Gyülekezet és Teljes Evangéliumi Keresztyén Közösség (Mahanaim Gyülekezet).

Tisztségviselők: elnök: Győri Kornél baptista főtitkár, elnökhelyettes: Hecker Frigyes metodista szuperintendens.

A Szövetség működtetése különösebb anyagi megterhelést tagjai részére nem jelent. Az alapszabály lehetőséget ad arra, hogy bárki bármikor kiléphessen, sőt ha az állam valamilyen módon nyomást akar gyakorolni és így a Szövetséget befolyásolni, akkor az azonnal feloszlhatja önmagát. Ez az úgynevezett beépített akna.

Pataky Albert szerint az érdekek védelmén túl a tagok közös sajátosságaik megismertetését is célul tűzték ki, mindezt úgy, hogy ez ne irányuljon senki ellen.

Hitéletünket szabadon, minden korlátozás nélkül kívánjuk megélni. Ebben ezen szövetség a maga eszközeivel segíthet bennünket, ismerve a világi és a nagyegyházi környezet sajátosságait.

Hitéletünket viszont nem fogja helyettünk megélni vagy annak sivárságát pótolni. Saját környezetünkben magunknak kell kiharcolnunk a minket megillető helyet. Ha mindannyian így teszünk, akkor az Evangéliumi Szabadegyházak Szövetségének is könnyebb dolga lesz. Mert ahhoz, hogy a mennyben helyünk legyen, itt e Földön kell előkészítenünk, illetve megtalálnunk helyünket.

„Tovább ment az ő útján örömmel” – id. Csernus Béla testvér emlékére • ifj. Kovács Béla

{k1995509}

Idősb Csernus Béla testvért 1995. május 31-én 81 éves korában hazahívta az Úr. Testvérünk 61 évet töltött a szolgálatban. A ma 250 fős ózdi gyülekezet alapítója volt öccsével együtt.

1914-ben Érköbölkúton született egy tizenegy gyermekes családban. Húszéves korában fogadta el Jézus Krisztust élete Urának. Megtérése után a mezőberényi gyülekezetben munkálkodott Weigert Márton és Schäffer András testvérekkel együtt.

1940-ben megházasodott, és még ez évben Ózdra költöztek. 1945 végéig a családi élet történései, a gyermekek születése, a vasgyári munka és a háborús események között teltek éveik. Béla bácsi számára a háború közel egy éves hadifogsággal végződött. 1946-tól került előtérbe életükben az, ami Isten elhívása volt számukra, a pünkösdi gyülekezet létrejötte.

Előbb evangélikus imaközösségi keretekben, majd házicsoportban folyt a magvetés. Az ózdi munkában a mezőberényi gyülekezet és körzet akkori vezetője, Fábíán József testvér, majd az ő ajánlására a miskolci gyülekezet pásztora, Ladó József és akkori helyettese, Chernel Gyula testvér segítettek.

1948 karácsonyán tizenkét bátor ózdi fiatal öltött fehér ruhát az első bemerítési ünnepélyen.

1949 augusztusában húsz fővel megalakult az ózdi gyülekezet, amelynek vezetője 1974-ig Csernus testvér lett. A gyülekezet sokáig az ő otthonában kapott állandó helyet. Az ötvenes években a legkeményebb elnyomás idején családi házához két imaterem toldását is vállalta. Családját nehéz fizikai munkával tartotta el, emellett épített, imádkozott, prédikált, családokat látogatott feleségével, Magdus nénivel és ma már idős munkatársaival.

1974-ben polgári állásából nyugdíjba vonult, és a gyülekezetben is átadta helyét fiatal testvéreknek, de haláláig folytatta presbiterként imádkozó, látogató munkáját.

Az évek teltek, Béla bácsi ereje fogyott, de Urához való hűsége, imádkozásban való állhatatossága az utolsó napig megmaradt. Gyengélkedése, betegségei ellenére is Dávid buzgóságával mindig örömmel sietett az Úr házába.

Otthonában a búcsú éjszakáján – noha már két napja hangja sem volt – felemelt hangon kérte Bibliáját. Kezébe vette, ami János evangéliuma 12. részénél nyílt ki. Olvasni kezdte addig a versig, hogy „én nem vagyok mindig veletek”, majd arcán mélységes békesség áradt szét, szája mosolyra nyílt, és „tovább ment az ő útján örömmel”, a szent író szavaival élve.

A gondviselő Istené legyen minden dicséret és hálaadás egy ilyen befejezett életért.

Imaházat avattak Békéscsabán • Pánczél János

Békés megye hetvenezer lakosú székhelyének belvárosában egy impozáns fehér épület falán egy lepelt lengetett a kora őszi szél. Nem sokáig. Szeptember 3-án Fábián Attila, Közösségünk elnöke és Papp János, Békéscsaba polgármestere együtt vették le a márványtábláról, hogy mostantól mindenki számára olvasható legyen: Evangéliumi Pünkösdi Közösség Teljes Evangéliumi Gyülekezete. Az említett vendégeken kívül *Andjelic János*, a gyülekezet pásztora szeretettel köszöntötte dr. Wes Weekly és Paul Gracza amerikai misszionáriusokat, a Délkelet-Magyarországról megjelent pásztorokat, az építőmunkásokat és természetesen a helyi gyülekezetet és a látogatókat.

Fábián Attila egyszerű, de felemelő szavakkal méltatta mindazok áldozatát, akiknek hitére és odaadó munkájával felépült ez a gyönyörű imaház. Ismertette a pünkösdi mozgalom történetét és Isten országa építésében jelenleg is dinamikus előrehaladását. A hangsúlyt mindazáltal kifejezetten az Úr Jézus Krisztus dicsőítésére és a Neki való hálaadásra tette. „Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy országának mi is polgárai és építői lehetünk.”

Andjelic János testvér elmondta, hogy az épület egy nagy családi ház volt. Ebből alakították ki a nagytermet 170 ülőhellyel, bemelegítőmedencével, tágas előtérrel, igen nagy irodahelyiséggel, számos kiszolgálóhelyiséggel, garázzsal. Az építkezésre az Egyesült Államokból is jött egy 27 tagú építőbrigád. Volt köztük igazgató, ügyvéd, sebészorvos, egyszerű munkások is.

Mielőtt megvették volna, prófétikus látásuk volt, hogy az épületet nekik szánta az Úr, hogy ott részegesek józanokká legyenek, megkötözöttek szabadulást nyerjenek, betegek gyógyulást találjanak. Fel is tette a kérdést: „Kik vannak itt a jelenlevők közül, akik már ebben az imaházban gyógyultak meg betegségükből?” Jónéhányan magasra nyújtották a kezüket. Dicsőség Istennek érte! Paul Gracza az Assemblies of God (USA), azaz Isten gyülekezetei nevében köszöntötte az ünneplésre összegyűlt jelenlevőket. Örömet fejezte ki, hogy a rendkívüli erőfeszítéssel járó imaházépítés munkája közben, azzal párhuzamosan a lelki építés is eredményesen folyt. „Aki még személyesen nem ismeri Jézus Krisztust, itt ezen a helyen megtalálhatja Őt és békességét.”

Papp János polgármester biztató szavaival többek közt ezt mondta: „Békéscsabán sok a magányos ember. Nem találták meg Istent sem, aki társuk lehetne. Ezen a magányosságon csak egy-egy olyan közösség tud változtatni, amelynek kisugárzása van.”

Dr. Wes Weekly főképpen arra az igére építette fel szolgálatát, amelyben „Jákób vevé azt a követ, amelyet feje alá tett, és oszlopol állítá fel azt, és olajat öntött tetejére” (1Móz

28,10–22). Jákóbnak különleges oka volt, hogy megszentelje Bételt, mert Isten ígéreteket tett neki, s vezette őt. Az Úr titeket is elhívott, s Ő fogja betölteni életetek minden szükségét, csak hű szívvel kövessétek Őt!”

A Föld csaknem minden részén szolgáló misszionárius, dr. Weekly testvér sok megrázó bizonyágtételt mondott el. Isten szuverén Úr mennyen és Földön, és sokszor természetfeletti módon mutatja meg hatalmát és dicsőségét.

Egyik alkalommal például Indiában csomagot adott fel a postán. Amikor a postáskisasszony meglátta, megkérdezte tőle: „Ott volt-e tegnap este az összejövetele?” „Nem voltam ott, máshol volt szolgálatom.” – „Kár, hogy így volt. Mert amikor a zenészek és énekesek abbahagyták a dicsőítést, és senki sem volt a pódiumon, az angyalok szólaltatták meg a hangszereket, s énekeltek. Isten természetfeletti módon adta tudtul jelenlétét.” Az engedelmesség és a Szentlélekkel való együttműködés útján Isten angyalai szolgálnak velünk. S ez sokfelé óriási gyarapodást eredményez.

A békéscsabai gyülekezet kisebb csoportként indult több évvel ezelőtt. Jelenleg már 60 bemelegített, gyülekezetbe járó tagja van, többségükben fiatalok. A gyermekmissziós órákat 27 gyermek látogatja rendszeresen. Az imaház-avatási összejövetele is tisztán, erőteljesen hangzó próféciákat hallhattunk, a Szentlélek általi éneklés is gyakori. A megköötözöttek szabadulást nyernek. Hála legyen az Úrnak a működő ajándékokért, gyümölcsökért, a gyarapodásért. Isten áldása legyen a békéscsabai gyülekezeten, pásztorán, s velük együtt az Úr minden engedelmes gyermekén!

Jubiláló drogmiszió Dunaharaszttiban • Durkó Sándor László

Lassú víz partot mos

Közel fél év telt el azóta, hogy Közösségterápia Dunaharaszttiban címmel riport jelent meg az Élő Vízben. A cikkben többször utalás volt egy várva várt eseményre, az Otthon tíz éves jubileumi ünnepeire, melyre már akkor nagyon készültek.

Meghívást kaptam én is, mely nem személyemnek szólt, hanem az Élő Víznek. Nem kis munka előzte meg az ünnepeket. Forgatókönyv készült pontos feladat- és a hozzá tartozó felelős meghatározásával. Mindig is tudtam és vallottam, ha mi emberek a tőlünk telhető maximumot megtehetjük, akár szervezésben is, akkor Isten is könnyebben tudja adni az áldását. Ez most is bejött. Ilyen szervezett, Istentől áldott, családi ünnepségen rég jártam. Társadalmi és közéletünk neves személyiségei közül is többen meghívást kaptak, akik levélben, vagy mint Kuncze Gábor Belügyminiszter, telefonon fejezték ki jókívánásaikat. Göncz Árpád köztársasági elnök meleg, baráti szavai kifejezik mindazt, amit szavakba foglalni szinte alig lehet. Mégis, ilyenkor különösen eszembe jut, hogy Jézus nem azt fogja kérdezni az utolsó napon, hogy hányszor voltunk a gyülekezetben, vagy ott milyen beosztásunk volt, hanem „...éheztem és ennem adtatok...” (Mt 25,31–46).

Köztársasági elnökünk ráértett, hogy amit Dunaharaszttiban tesznek, azért mi, akik ezt nem tesszük, köszönettel tartozunk.

Az otthonépület melletti padon ültek a jelenleg gondozott lányok. Mikor megérkeztem, arcukról csodálkozás tükröződött, mint akik nem értik, mi is történik itt valójában. A régiek viszont tudták, és mint a fecskék, talán ők is azon a padon tervezgették jövőjüket, mely ma a mindennapok valósága már. Az ünnepeken ők jobban feltalálták magukat, hisz többségük megtalálta helyét, meggyógyult, megszabadult. Egymásnak és volt gondozóiknak mesélték élményeiket.

Az ünnepi istentiszteletre a szomszéd utcában levő baptista imaházba kellett átvonulni. Fábrián Attila köszöntötte a jelenlevőket, az ünneplő gyülekezetet. Pál Titushoz írt levele 2,11–12 verseit olvasta fel. Isten üdvözítő kegyelme a történelem egy pontján elkezdődött, és

ma is tart. Isten eredeti terve az ember számára jó és üdvösséges. Hogy mit teszünk ezzel a kegyelemmel? Az már a mi felelősségünk. A kegyelmet nem lehet örökölni, azt mindenkinek saját magának kell elfogadnia. Az üdvözítő kegyelem valamit ma is akar csinálni. Tanítani! Nevezetesen arra, hogy tagadjuk meg a hitetlenséget és a világi kívánságokat. Két fontos szó van az életünkben, amelyről a Biblia is beszél, de a kisgyermek első szavai is ezek: igen és nem.

Életünk kulcskérdése, hogy helyén használjuk-e e szavakat. A hitetlenséggel és világi kívánságokkal szemben a tagadás kell, hogy legyen az álláspontunk. Jogunk van ezeket megtagadni.

Hamis és nagyon veszélyes úton jár, aki azt mondja, hogy a legjobban úgy lehet a kívánságnak ellenállni, ha engedünk neki, mert így majd könnyebben megszabadulunk tőle. Meg kell tagadni ezeket.

Sokan és sok helyen hangoztatták már, hogy a legfőbb érték az ember. Minden értékes géphez, berendezéshez részletes használati utasítást adnak. Pont hozzánk, emberekhez, a világ legbonyolultabb teremtményeihez ne lenne használati utasítás? Dehogynem! Mégpedig nagyon részletes, alapos. Ez pedig a Szentírásban található. Értékesek vagyunk tehát Isten szemében mi emberek, mindannyian. Erről már Fábián Attiláné, Erzsébet beszélt, aki átvette a szót és a fonalat férjétől.

Akinek legalább négy gyermeke van, bizonyára még jobban megérti a négygyermekes családjának helyzetét, aki olyan szolgálatra kapott elhívást, ami teljes embert igényel.

Visszatekintve már előtte is összeáll a kép. Isten a fiúk nevelése során olyan leckét adott neki, amelyet munkájában azóta is hasznosít. A Rehabilitációs Otthon beindításában és azóta folyó munkában férje és fiai is mellette álltak és állnak.

Emberfeletti eredményre képes az ember akkor, ha segítőtársa és családja is mellette áll. Most is együtt ünnepelt a szűk és a tágabb család. Erzsébet visszaemlékezése egy merengés volt. A mellettem ülő a fülembé súgta, hogy szerinte ezt az otthont az tartja életben, hogy Erzsébet így tud álmodozni. Van benne igazság, hiszen ezek az „álmok”, ha kicsit átalakulva is, de előbb-utóbb megvalósulnak. Gombapincékről álmodoztak, és már új pincék tervezése folyik. Földterületről álmodoztak, ahová a gondozottak házakat építhetnének, és valakitől 1 ha nagyon jó helyen levő földet kaptak ajándékba.

Az Úrban, az Úrral „álmodozni” jó!

Tíz év alatt 126 gondozott fordult meg az Otthonban. Jelenleg 9 felnőtt gondozottjuk van, valamint a gondozottak gyermekei, ők heten vannak. Tíz év alatt egy bérelt, lepusztult házból lakályos, rendezett Rehabilitációs Otthon fejlődött ki, mely csak a keret. Ezen belül komoly szakmai eredmények születtek.

Erről már a meghívott szakemberek beszéltek.

Topolánszky Ákos a MADRISZ elnöke a Zsolt 139,5. versét olvasta fel. Isten e munka és a jövő záloga.

Tom Bremer az Eurasia Teen Challenge képviselőjében arról beszélt, hogy mindig ellenséges területen harcolunk. Egyet viszont soha ne feledjünk el: Jézus Krisztus tényleg az, akinek mondja magát. Cselekvő, ma is cselekedni tudó Isten! Munkája mindenütt, mindig úgy kezdődik, hogy elhív egy embert, aki hivatástudattal végzi a munkáját. Ez a munka pedig különösen nagyon közeli Isten szívéhez.

Meglepő volt, mert többen arról beszéltek, hogy a sikertelen esetekből tanultak a legtöbbet. Ezen esetek elemzése nagyon fontos. Talán más területeken is...

Az ünnepi istentiszteletet követően az Otthon előkertjében remek állófogadáson vehettek részt a meghívottak. Az alapanyagok vagy az Otthon kertjében ill. pincéjében teremtek, vagy a környék vállalkozói, üzemei szponzorálásának, felajánlásának eredményeként kerültek az ünnepi asztalra. Közben Fábián Lili konyháján és kezén mentek át, aki az állófogadás felelőse

volt.

Sok gondozóval, gondozottal beszélgettünk. Mindannyiuk szavaiból kicsendült, hogy megérte. Jézus segítségével gondozónak és gondozottnak lenni is más, könnyebb. Jubileum csak ritkán van, de mint Göncz Árpád is írta, ha ünnep van, akkor ünnepeljenek. A forgatókönyvben az volt tervezve, hogy 1995. aug. 26-án, szombaton 15:00– 16:00 között a vendégeket haza kell bocsátani, kényelmesen, nem sietősen. Így is történt. A vendégsereg alig akart útra kelni. A többség láthatóan nosztalgizott. Életük egy szakaszát élték meg itt, többeknél itt történt meg a nagy pálfordulás. Itt kapták meg a mennybe belépőjüket. Mennyivel másabb ez, mint a drog délibáb mennyországérzete! Akik idejöttek, azokat befogadták, felruházták, enni-inni kaptak. Az emberi hálálkodás olyan szürke, kopottas, erőtlén. De nem is ez a cél. Az igazi jutalom odaát Jézus Krisztustól fog adatni. Gyümölcseiről ismerjük meg a fát. A hitetleneknek is el kell ismerniük, hogy ez a fa termést hozott, támogatásra érdemes. Nem mindenkit gondozónak hívott el az Úr, de lehetőségeihez képest bárki tud segíteni. Hogy hogyan? Ha igényli, az Úr megmutatja, és a bevezetőben idézetek szerint meg is jutalmazza.

{k1995511}

{k1995512}

Kedves Asszonyom! • Göncz Árpád

Jólesett, hogy gondoltak rám. Végtelenül sajnálom, de hivatali elfoglaltságom miatt nem lehetek itt jubileumi ünnepségükön. Így csak levélben köszönhetem meg, hogy helyettünk is adnak. Fedelet, munkát, szeretetet a rászorulóknak. A gyöngéknek, akik az ital és a kábítószer bátorítására szorulnak az élettel való küzdelemben.

Észre vesszük-e nehéz helyzetbe került embertársainkat? Képesek vagyunk-e értük tenni valamit? Kétségtelen, hogy gyakran kell feltenni a kérdést magunknak. Jubileumi ünnepségük azt jelenti nekem, hogy az emberség és a más gondja iránti érzékenység él még az egyre ridegebbé váló világunkban. A támaszra szorulóknak nem maradnak egyedül. Köszönöm, hogy fogják a kezüket. Köszönöm, hogy érzik, értik környezetük gondjait, bajait, és készek segíteni azokon. Őszintén kívánom, hogy legyenek segítők. Ma ünnepeljenek, érezzék jól magukat. A valahai gondozottak, munkatársak, s a mostaniak, mindannyian!

Barátsággal: *Göncz Árpád*

BIZONYSÁGUL

Hogyan lettem Isten gyermeke? • Tóth Györgyné (Budapest, Filadelfia Gyülekezet)

1944-ben hallottam először Jézusról és az üdvözítő kegyelemről. Mivel akkor 16 éves voltam, nem nagyon érdekelt. Úgy gondoltam, fiatal vagyok, szeretek táncolni, szórakozni, ez nekem éppen elég. Egyáltalán nem akartam ezekről lemondani Jézusért. Szüleim, kik már hívők voltak, szerették volna, ha én is megyek velük az istentiszteletre. Én azonban nem akartam. Egyre nagyobb ellenállás alakult ki bennem Isten népe iránt. De már testvéreimet és szüleimet is kezdtem gyűlölni. Ez a gyűlölet minden nap erősebb lett bennem. Már nem tudtam családommal együtt ülni a megterített asztalnál sem. Sőt, közös programjukban sem vettem részt. Ők imádkoztak, imaházba mentek. Én táncoltam, szórakozni jártam. Láttam, hogy édesanyám nagyon szomorú, bántja a viselkedésem, de engem ez egyáltalán nem zavart. Büszke és gögös voltam. Ha édesanyám bejött a lakásba, én kimentem, csak hogy

bosszantsam. Ez így ment hónapokon keresztül.

Gyűlöltem családom minden tagját. Gyűlöltem őket, mert Jézusról beszéltek. Gyűlöltem őket, mert imádkoztak értem. Gyűlöltem őket, mert szerettek engem. Minél gorombább voltam én, annál jobban szerettekők. Ma, ha visszagondolok ezekre a napokra, szégyellem magam. Fáj, hogy szüleimnek ennyi szomorú hónapot szereztem. A feszültség bennem egyre jobban nőtt. Egy nap édesanyám így szólt hozzám: „Kislányom, a jövő héten három napos evangélizáció lesz, szeretném, ha te is elmennél. Ha onnan visszajössz, és akkor is úgy gondold, hogy nem akarod Jézust követni, ígérem, soha nem fogok Jézusról beszélni neked.” Ezeket a szavakat latolgatva, úgy gondoltam, jobb ha elmegyek. Egy alkalmat kibírok, és végre megszabadulok ettől a Jézustól, meg a családom örökös zaklatásától. Végre el fognak hallgatni. Azt gondoltam, elfutok ettől a Jézustól, de egyenesen a karjába futottam. Elmentem arra az evangélizációra, és Jézus a Megváltóm lett! Igehirdetés közben a prédikátor a nevemen szólított. Amit mondott, minden nekem szólt, egyenesen a szívemhez. Bűneim súlyosan neheztedek rám. Nem mertem senkire ránézni, azt hittem, a többszáz ember mind tudja a bűneimet. Úgy éreztem, minden bűnöm az arcomra van írva. Sírtam, hullottak a könnyeim. Bántottak nagyon a bűneim. Ekkor úgy éreztem, mintha valaki átölelne, és azt mondaná: Szeretlek!

Ez Jézus volt! Jézus, az a Jézus, akit én gyűlöltem! Ez a szeretet meggyőzött. Már nem ellenkeztem. Elfogadtam bűneim bocsánatát. Jézus megbocsátott, szívem tiszta lett. Túláradó boldogság és békesség töltött be, amit nem tudok elmondani, sem leírni. Ezt a boldogságot csak átélni lehet. Ettől a naptól én is Jézus gyermeke lettem.

Kedves olvasóm!

Ha még nem vagy Isten gyermeke, bátorítalak!

Jöjj Hozzá!

Ő szeret téged!

Megbocsátja bűneidet. Átélheted te is azt a boldogságot, amit ez a világ nem ad meg neked. Csak Jézussal lehetsz igazán boldog!

Jézus meggyógyított • Jurkovic Lászlóné (Budapest, Filadelfia Gyülekezet)

Áldom az Urat mindenkor,

Állandóan őt dicséri szám.

Az Úrral dicsekszik lelkem.

Hallják ezt az alázatosak, és örülnek.

Hirdessétek velem az Úrnak nagyságát.

Magasztaljuk együtt az ő nevét!

Az Úrhoz folyamodtam, és ő meghallgatott.

Megmentett mindattól, amitől rettegetem.

Örömmre derülnek azok, kik rátekintenek,

Nem pirul arcuk.

Kiáltott a nyomorult; az Úr meghallgatta,

És minden bajából megszabadította.

Az Úr angyala őrt áll

Az istenfélők mellett, és megmenti őket.

Éreztétek és lássátok, hogy jó az Úr!

Boldog az az ember, aki Hozzá menekül. (Zsolt 34,2–9)

Szeretném elmondani, hogy engem Isten hogyan szólított meg 1984-ben.

Meghívást kaptam a Gizella úti gyülekezetbe. Megígértem, hogy elmegyek, de nem nagyon igyekeztem. Mikor végre elszántam magam, odaérve zárt ajtók fogadtak. Csöngettem,

kopogtam, minden hiába. Nem nyertem bebocsátást. Ezúttal elmaradt az istentisztelet. Hazafelé egész úton magamba roskadva azon töprengtem, miért halogattam eddig. Talán egyszer Isten kegyelmének ajtaja is bezárul előttem. Azért mentem el, mert meghívást kaptam Istentől az ismerősömön keresztül.

Téged is meghív Isten, fogadd el kegyelmét. Ne halogasd, mert lehet, hogy holnap késő lesz számodra. Az ajtó bezárul, akkor már hiába fogsz zörgetni. Természetesen később elmentem a gyülekezetbe. Az Úr Jézust a szívembe fogadtam. Azóta szoros kapcsolatban vagyok Vele, és nyomdokait követem. Így az életem boldog. Szeretném elmondani, hogy Isten mennyire szeret, és gondja van rám. Kívánom, hogy bizonyosságom épülésedre és Isten dicsőségére legyen.

Ezután még sok próba jött az életembe, amit Isten megengedett. 1986-ban a jobb lábamon a sarok belső oldalán egy csontkinövés keletkezett. Nagyon fáj, megdagadt, alig tudtam járni. Orvoshoz fordultam, aki közölte, hogy meg lehet operálni, de semmi garancia nincs, hogy ne nőjön ki újra. A műtétet nem vállalva sugárkezelést kaptam, de nem segített semmit. Egész nyáron szenvedtem a lábammal. Mivel ekkor már Isten gyermeke voltam, kitartóan kértem, hogy Isten gyógyítson meg. Azt mondtam: „Istenem, csak Te vagy, aki ezt a lábat meg tudod gyógyítani.” Szívemben csengett, hogy tartsak ki, és nem fogok csalódni. December elején egyik este imaórán vettem részt, ahol Isten ereje csodálatosan jelen volt, és végigjárta az egész testemet. Ettől a naptól kezdve a sarkam egyre jobban és jobban lett, míg teljesen meggyógyult.

1991. augusztus végén elcsúsztam a piacon. Ínszalagszakadással és lábtöréssel vittek kórházba. Nyolc nap múlva operáltak meg. Tudtam, éreztem, velem van Isten! Az Ő kezében van az életem. Imádságban erősített engem. Ő tudta, mi vár még rám. Három hét múlva, mielőtt hazamehettem volna, mellkasomban nagy fájdalom jelentkezett. Nem tudtam ágyamban megfordulni. Mellhártyagyulladás állapotba kerültem. Két hét után fájdalmam enyhült, hazamehettem. Szombaton és vasárnap kicsit felkeltem, sétáltam. Hétfőn egyre jobban bedagadt a lábam. Orvosom azonnal kórházba utalt. Mélyvénás trombózis volt a diagnózis, meg sem mozdulhattam. Nyolc napig kaptam megfelelő kezelést, amit tovább már nem adhattak. Súlyos volt a helyzetem, bevallom, egy kicsit elkeseredtem, de reménykedtem. Isten megerősített, hogy elfogadjam akaratát. Azt mondtam: „Istenem, ha akarsz, hogy vége legyen földi életemnek, kérlek, tisztíts meg, készíts el engem, hogy ott legyek Veled országodban. De ha még van célod velem földi életemben, akkor kérlek, gyógyíts meg engem.”

Az orvosok megtették mindent, amit megtehettek, és várták, mi történik velem. Egy hét eltelt, és semmi változás. Készültem Isten elé. Lelkipásztorommal megbeszéltem, ha befejezem földi életem, és átmegyek Isten országába, amit megígért gyermekeinek, intézkedjen a búcsúztatásomról. Nem történt semmi. Vigyáztak rám éjjel-nappal. Amikor már tehetetlenül álltak felettem, amikor már nem volt remény, történt valami. Egyik reggel oldalra fordultam, és kiköhögtem a vérrögöt.

Ezt Isten tette! Ő ott volt, és vigyázott rám! Ő mindenek fölött álló Úr!

Övé minden hatalom mennyen és Földön.

Mikor írom ezeket a sorokat, repes a szívem az örömtől, hogy az Ő gyermeke vagyok. Amíg kórházban voltam, alkalmam nyílt arra, hogy szobatársaimnak beszéljek arról a sok győzelemről, amit Isten adott az életemben. Látták életem folyását. Szenvedésem által Isten több szobatársam lelkét mentette meg az örök haláltól. Az egyik beteg társnőmmel már egy gyülekezetben dicsérjük Istenünket. Amit elmondtam, az csak egy kis része az életemnek. Hálás vagyok Istennek, hogy Ő az eröm forrása. Már ezen a Földön élhetek Szentlelke által győzelmes életet. Te, aki olvasod ezeket a sorokat, fogadd szívedbe Jézust! Ő tud rólad, ismer téged. Segíteni akar neked az életed nehéz harcában.

Azért imádkozom, hogy Isten érintsen meg téged, hogy szívből keresd és találd meg Őt!

„Keressétek az Urat, amíg megtalálható! Hívjátok Őt segítségül, amíg közel van!” (Ézs 55,6)

Jöjjetek énhozzám... • Kázmér Pálné

Azt gondoljuk sokszor: nekik könnyebb volt. Bizony egyszerűbb, nyugalmasabb életük volt a régieknek. Azoknak, akik kb. 2000 évvel ezelőtt éltek Jézus kortársaiként. Bizonyára voltak problémák, de közel sem olyan súlyosak, mint a mai kor emberéé. Nézzünk csak szét az utcákon! Mit látunk? Gondterhelt, nyugtalan tekinteteket, örömtelen, fáradt, „utálom ezt az életet” kifejezéssel az arcokon.

S milyen a kétezer évvel ezelőtti körkép? Így ír erről Máté evangélista a 9. rész 36. versében: „Mikor pedig (Jézus) látta a sokaságot, könyörületességre indult rajtuk, mert el voltak gyötörve és szétszórva, mint a pásztor nélkül való juhok.”

Nem valami szívet vidámító kép. Elgyötört, szorongó emberek vették körül Jézust. Mégis van egy pozitívum ezekben az emberekben. Még nem adták fel! Még próbálkoznak, még keresnek! Hátha van út a kilátástalanságból, hátha van remény egy szebb, értékesebb életre! S a legjobb helyen kerestek.

Van itt Valaki, aki ezt kiáltja feléjük:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettetek, és én megnyugosztlak titeket” (Mt 11,29).

Jézus igazán tudja, milyen fáradtak és megterheltek ezek az emberek, hiszen Ő nem csak azt látja, ami kiül az arcra, hanem belelát a szív legelrejtettebb zugába is.

Jézus látja a ma emberének keresését is. Látja azt is, hogy az emberek nem mindig jó helyen keresnek, s emiatt sorozatos csalódás éri őket. A világ tele van csalóka és harsány hirdetésekkel:

Gyere szórakozni, kikapcsolódni, inni, s majd elfelejted a bánatodat!

Ha ez nem segít, próbálkozzál valamilyen erősebbel, próbálj ki valamilyen kábítószerrel, s a csodálatos álmvilágban, ami eléd tárul, eltörpülnek gondjaid.

Benned van a megoldás – hirdetik megint mások –, csak felszínre kell hozni rejtett erőidet, s minden megoldódik: gazdag, sikeres, egészséges, kiegyensúlyozott leszel. Gyere, mi megtanítunk különféle transzcendens praktikáinkkal, hogyan csináld!

És az emberek hiszékenyek, s mennek. Sokáig nem is sejtik, vagy csak későn veszik észre, hogy ilyen irányú próbálkozásaikkal életük egyre kuszább lesz, terheik súlya nő, s mivel lelki látásuk nincs – vakon rohannak egy ellenséges, sötét hatalom karmaiba.

A sok hamis ígérető mellett van Valaki, aki soha nem csap be, aki amit ígért, mindig megadja.

Ezért mondjuk Pál apostollal együtt minden kereső léleknek: „Azt az örömdetes üzenetet hirdetjük néktek, hogy e hiábavalóktól az élő Istenhez térjete” (ApCs 14,15).

Mert „nincsen senkiben másban üdvösség: mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCs 4,12).

Péter apostol hamar felismerte, hogy nincs más lehetőség, egyedül Jézus Az, aki segíthet. Így szól Jézushoz:

„Uram, kihez mehetnénk? Örök életnek beszéde van tenálad. És mi elhittük és megismertük, hogy Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Jn 6,68–69).

Erre a Jézusra van neked is szükséged! Ne gondold, hogy problémáidra más úton megoldást találsz! Hívása most még hangzik feléd: „Jöjj énhozzám, és nyugalmat, békességet adok neked!”

Jöjj Hozzá, ha sokféle próbálkoztál már, s csalódások értek!

Jöjj Hozzá, ha most akarsz elindulni megoldást keresni életed problémáira! Legyen Jézus az első, akihez fordulsz, ne próbálkozz más helyeken – csak károdra lenne!

Hogyan találkozhatasz Vele?

Szívesen segítünk, ha írsz szerkesztőségünk címére!

Levél Izraelből • Szűcs József

Kedves felelős szerkesztő, kedves olvasók!

Néhány benyomásomat és általam fontosnak vagy érdekesnek vélt tapasztalatomat szeretném megosztani veletek.

Lassan három hónapja élek és dolgozom Izraelben. Ez az idő még túl kevés ahhoz, hogy általános következtetéseket vonjak le akár a bibliai próféciaik tükrében is. Túl sok viszont ahhoz, hogy csak a turisták által látott és megismert Izraelről írjak.

El kell mondanom, számomra a legnagyobb meglepetést az okozta, hogy a Szentföldön mennyire nem szent emberek élnek. Ha azt azért nem is képzeltem, hogy minden itt élő zsidó egy-egy Tóra tekerccsel a kezében várja a Messiást, azért azt nem gondoltam volna, hogy az itt élő emberek nagy része teljesen ateista. Sokak általános véleménye az, hogy a vallásos zsidók (csupán néhány%-a Izrael összlakosságának) fanatikusok, és nem sokban különböznek az iszlám fundamentalistáktól. Ez pedig nagy szó, mert az itt élő zsidó társadalmat havi-kéthavi rendszerességgel meg-megrázza egy egy véres arab terrorakció.

Legutóbb éppen egy Tel-Avivi buszt (tele utassal) robbantott fel egy Hamasz-terrorista öngyilkos akciójával. Talán ez lehet az oka, hogy Izrael végre békét akar, mindenáron. Egy jellemző humoros rajz az izraeli újságokból (lásd a következő oldalon), amelyen Rabin miniszterelnök Jasszer Arafat képén magyarázza az izraeli katonáknak, hogy ki a barát, és egy ismert zsidó vallási vezető képén, hogy ki az ellenség. Shalom (béke) – naponta több százezerszer elhangzik ez a szó Izrael utcáin, vagy a rádióban, így köszönnek ugyanis egymásnak az itt élő emberek. Megkockáztatom, hogy az itteniek legfőbb vágya, hogy legyen végre béke és biztonság. A hön áhított „shalom” egyelőre mégsem akar eljönni. A velem egykorú izraeli fiatalok már három háborút éltek meg (amiben nincs benne a kuvaiti öböl-háború és a palesztinok belső felkelése, az ún. „Szent háború”), és jelenleg is naponta halnak meg izraeli katonák Dél-Libanonban.

Számunkra, bibliaolvasó hívő emberek számára azért fontos és izgalmas dolog megfigyelni ezt a folyamatot, mert amikor a Közel-Keleten „kimondják a békét”, a hirtelen veszedelem Izrael számára karnyújtásnyira kerül. Úgy gondolom, és az a bibliai látásom, hogy ez lesz az az idő, amikor Izrael történelme az utolsó fejezetéhez ér, és a zsidó nép megtér „atyái Istenéhez”. Erről az időszakról ír Pál apostol a Rómabeliekhez írt levél 11. részében.

Ugyanakkor azt is mondja az apostol, „hogy a megkeményedés Izraelre nézve csak részben történt, *ameddig* a pogányok *teljessége* bemegeyen” (Róm 11,25). Számomra ez az ige azt jelenti, hogy közel van az elragadtatás, és utána a kegyelem elvétetik a pogányoktól, és Izrael népéé, a zsidóké lesz a megtérés lehetősége.

Talán morbid a kép, hogy amíg békés járókelők halnak meg az utcán az arab terrorakciók nyomán, ameddig nincs béke Izraelben, addig van még remény a „keresztény Európa” számára az örök életet illetően.

Egy dolgot szeretnék még hangsúlyozni, és ez az idő kérdése. Izraelben úgy a politikai, mint a mindennapi életben hirtelen, egyik pillanatról a másikra történnek megdöbbentő fordulatok. Gondolok itt a Jordániával megkötött békére, vagy a Szíriával folytatandó béketárgyalásokra. Ami ma még teljesen elképzelhetetlennek látszik, holnapra valósággá lesz.

Néhány évvel ezelőtt olvastam Vim Malgó egyik írását az „Éjféli Kiáltás” című folyóiratban. Izrael összgyűjtésével kapcsolatban idézte az ézsaiási kijelentést: „A legkisebb ezerre nő, és a legkevesebb hatalmas néppé. Én az Úr, idején, hamar megteszem ezt” (Ézs 60,22).

Ahogy az Úr „idejében és hamar” szinte egyik pillanatról a másikra rombolta le a falakat az oroszországi zsidók hazatérése előtt, ugyanúgy „idejében és hamar” fog cselekedni Izrael további jövőjét illetően is. Ő az Úr, és kicsoda tudná Őt meggátolni ebben? „...a mi Istenünk

az égben van, és amit akar, azt mind megcselekszi” (Zsolt 115,3). Itt Izraelben érzi igazán az ember, hogy a dolgok hamar történnek, és hirtelen felpörögnek az események. Ugyanilyenek tartom a templom felépítését is Jeruzsálemben. Itt szinte nem hallani róla semmit.

Magyarországon több hírt hallottam a felépítés előkészületeivel kapcsolatban, mint itt, a helyszínen. Az átlag izraelit annyira sem érdekli ez a kérdés, mint mondjuk a magyar embert a Nemzeti Színház felépítése. A templom mégis „idejében és hamar” állni fog. Nem azért lesz így, mert a Nemzeti Vallási Párt (Izrael legszélsőségeesebb ultraortodox pártja) ezt szeretné, hanem mert a Biblia beszél erről. „...és mindjárt eljön az *Ő templomába az Úr*” (Mal 3,1). Az idő rövidre van szabva kedves olvasók, ezért hát hadd kívánjam mindannyiunk számára, hogy tegyünk meg mindent – ami csak a kezünk ügyébe esik – az Isten országa építésére, mert Isten velünk van.

Machanayim 1995. aug. 5.

{k1995513}

Izraelben naplemente után hirtelen sötét lesz

{k1995514}

Dönteni, de hogyan? • Durkó Sándor László

Miként vélekednek a szakemberek életünk nagy kihívásáról, a döntésről? A döntés mindig választást jelent két vagy több lehetőség között, racionális vagy érzelmi alapon. Más szerint: egyetlen válasz kiemelése a lehetséges válaszok sokaságából.

Életünk folyamán nap mint nap döntések meghozatalára kényszerülünk. Döntéseink illusztrálására a legjobb példa a gépjárművezetés. Ott szinte másodpercenként döntésekre kényszerülünk. Az előttem haladót megelőzzem vagy ne előzzem meg, elférek-e mellette vagy sem, a fékre lépjek, ha sárgára vált a lámpa, vagy inkább nyomjam a gázt... és ezeken a döntéseken életünk, családunk illetve közlekedőtársaink élete függhet.

Hétköznapi életünkben legtöbb döntésünk következménye nem befolyásolja lényegesen sorsunk későbbi alakulását. Vannak munkakörök, ahol napi több száz nagy horderejű döntést kell a vezetőnek hoznia, de az átlagember életében ritkák a komoly döntések, mint a pályaválasztás, házastársválasztás, munkahely megválasztása stb. Viszont az is igaz, hogy a legegyszerűbb döntések is hatással lehetnek hangulatunkra, környezetünkre, ezért nehéz pontosan meghúzni a határt a fontos és kevésbé fontos döntéseink között.

Minden döntés magában hordozza bizonytalansági tényezőjét is, hisz előre nem lehet biztosan tudni, melyik alternatíva előnyösebb. Azért is nehéz dönteni, mert nincs egyértelműen pozitív vagy negatív megoldás. Döntési helyzetben a lehetőségeket mi magunk rangsoroljuk, racionális vagy érzelmi okokból, többnyire érdekeinknek megfelelően, néha viszont irracionális módon azokkal ellentétesen.

Mérlegelnünk kell döntéseink előtt azt is, hogy az végrehajtható-e, vagy csodás elképzelésünk jó lehetne, de kivitelezhetetlen. Ha viszont kivitelezhető, akkor hogyan?

Nem könnyű tehát dönteni. Még nekünk, hívőknek sem, akik már meghoztuk e földi és örök életünkre kiható legnagyobb döntésünket, mely abból állt, hogy elfogadtuk Jézus Krisztust személyes Megváltónknak. Ezen döntésünk azóta kihat minden más döntésünkre is, hisz Jézus segíti, motiválja döntéseinket.

Mi kell tehát a jó döntéshez?

Pontos ön- és helyzetismeret, mert csak így lehet felmérni a döntés lehetséges következményeit. Nekünk, keresztényeknek az a pluszunk is van, hogy imádkozhatunk, és kérhetjük Isten vezetését, bölcsességét. Isten utat mutathat jó döntéseinkhez az Ige által, de a körülmények által is. Ennek ismérve belső nyugalomunk.

Hozhatunk rossz döntéseket, ha nem jól mérlegeltünk vagy nem vettük figyelembe Isten útmutatását, melynek következményeként másokat és Istent hibáztatjuk, elvesztjük

önbizalmunkat, életkedvünket. Pedig meg kell tanulnunk döntéseink következményeit, kockázatát vállalni. A körülmények, a külső és belső lelki atmoszféra is befolyásolhatja döntéseink sikerét. Ha a gyülekezetben a Szentlélek kézzelfogható jelenlétében vagyunk, akkor egy hitetlennek sokkal könnyebb Jézus Krisztus mellett döntenie. Minden ember életében az a legfontosabb kérdés, hogy ki mellett dönt. Tud-e hinni az Úr Jézus Krisztusban, és mellette, majd Vele hittel dönteni?

Aki döntött már Jézus Krisztus mellett, helyezze élete további döntéseit az Ő irányítása alá. Aki pedig még nem tette meg? Ne halogassa... Bár látszólag átmeneti megkönnyebbülést érezhet, de e döntés elkerülése életveszélyes lehet. Egyéb döntéseink vonatkozásában is igaz, hogy a döntések elkerülése ellentétes igazi érdekeinkkel. Merjünk hát dönteni Jézus mellett, Jézusért, Jézussal!

Royal Rangers Eurocamp '95 • ifj. Kovács Béla

A dániai Ahus melletti üdülővároskában, Mariagerben augusztus 1–5 között rendezték meg a Royal Rangers keresztény ifjúsági szervezetek második Európa-találkozóját.

Az eseményen hazánkat és Közösségünket egy tíz fős – vezetőkből és fiatalokból álló – delegáció képviselte, Simon Géza testvér országos RR-vezető vezetésével.

Az Európa-találkozóra kontinensünk tizenöt országából érkeztek résztvevők, akik száma meghaladta a 2100 főt. A legtöbben a szomszédos Németországból és Svédországból érkeztek, ahol a mozgalom már tizenöt éves múltat tekint vissza. Persze, voltak olyan országok is, ahonnan csak – hozzánk hasonlóan – pár fiatal képviselte a nemzeti mozgalmat, mint Romániából, Portugáliából.

A találkozó témája: Teremtő – teremtés – teremtőkészség volt. Ezen központi gondolat köré csoportosultak a jelenetek, a pantomim, a különböző szakkörök, de a gyerekek figyelmét nem hosszan lekötő igehirdetések is. A délelőtti és az esti közös összejövetelek mindig megtérésre hívogatóssal és együttimádkozással végződtek. Külön figyelmet fordítottak arra is, hogy a csoportok maguk között beszéljék át az összejövetelek igei mondanivalóját.

Nagyszerű volt látni, ahogy esténként többszáz gyerek ment előre a hívogatóssra, hogy Jézust elfogadják életük Urának, vagy megújuljanak. Reméljük és hisszük, hogy mindegyikükből Isten jó vitéze lesz, és rajtuk keresztül barátaik, iskolatársaik és szülei is megismerik az Urat. Természetesen a tábor ifjúsági jellege a sok-sok énekben, sátorépítésben, kirándulásokban és sportversenyekben is kidomborodott. Összességében úgy mondhatjuk, hogy hasonló volt a kadarkúti ifjúsági napokhoz, csak kicsit nagyobb méreteken, több szabadon választható és kezűgyességet fejlesztő tevékenységgel. Ez utóbbiakat a különböző népek kultúrájára épülő nemzeti jellegű szakkörök jelentették. Volt például holland fapapucs faragás, vagy norvég kavicsfigurák készítése, pizzasütés, sziklamászás.

A vezetők számára ezzel még nem ért véget a program. Sok kétoldalú találkozó zajlott a nemzeti küldöttségek között. Mi elsősorban a környező országok – Ausztria, Románia, Csehország, Németország – Ranger vezetőivel találkoztunk, megismerni egymás munkáját, tapasztalatot gyűjteni; hogyan indult a munka nálunk, és mire kell ügyelni a növekedés folyamán. Többen is elmondták, hogy a Ranger gyerekek között szép számmal akadnak olyanok, akiknek családja soha nem járt imaházba, de még templomba sem, de a hívő gyerekek meghívták őket a Rangersbe, és ők otthagadtak. És közben észrevétlenül a szívükbe csöpögtetik az evangéliumot. Hiszen a Royal Rangers fő célja a gyermekeket Jézushoz vezetni, és a gyülekezet hasznos és megbízható tagjaivá nevelni a saját koruknak megfelelő módszerekkel.

Magyarországon még csak egy éves múltat tekint vissza a mozgalom, de a fentiekhez hasonló tapasztalatokat már mi is szereztünk. Öröm volt nekünk, magyaroknak, hogy noha ez volt az első nemzetközi részvétele a hazai RR-mozgalomnak, mégis sokak részéről kitüntetett

figyelemben részesültünk. A németek, hollandok meghívták az egész delegációt vendégségbe a saját táborukba, és így személyes kapcsolatok kialakítására is volt lehetőség a fiatalok között.

Hálásak vagyunk az Úrnak, hogy elmehettünk és résztvehettünk az Eurocampen. Remény tölti el szívünket, visszagondolva a Dániában töltött öt napra, hogy Istenünk kegyelméből a magyar pünkösdi gyerekek is hamarosan egy jól működő pünkösdi ifjúsági szervezettel büszkélkedhetnek.

{k1995515}

Légi felvétel a tábor egy részéről

IFJÚSÁG – MISSZIÓ

Az OIH első imatáborra • Nyeste Ferenc

Nyeste Ferenc az OIH vezetője

Folyó év július 3–8-ig tartottuk meg az Országos Imacsoport Hálózat első, egyhetes imatáborát Soltvadkerten egy panzióban. A szép környezetben 26–30 testvér élvezte az együttléteket, közösségi alkalmakat, az Úr jelenlétét. Pozitívumként említem meg a nők és férfiak fele-fele arányát, s a nemzedéki szakadékot átívelő 12–64 évig terjedő életkort. Szeretettel és imádságban összeforrt kis csapat lettünk már az első néhány közösségi alkalom után. Sokat imádkoztunk!

Voltak célimádságok ébredésért, megújulásért és még sorolhatnám. Közösségünk gyülekezeteiért is imádkoztunk, annak ellenére, hogy írásban egyetlen kérés sem érkezett. A június 17-i OP ülésen felkínáltam ezt a lehetőséget. Talán jövőre komolyabban veszi a Közösség, a pásztorok, az ima-csoportvezetők ezt a lehetőséget, s egyáltalán a tábort is. Nem volt feszített program, naponta csak egyetlen előadás volt. Sok időt szántunk a közösséggyakorlásra, s igyekeztünk ráhangolódni a Szentlélek vezetésére. A dicsőítésekből átmentünk imádatba, de semmiből nem csináltunk liturgiát. Az eltelt idő alatt nem volt két egyforma nap, a Szentlélek mindig más-más módon vezetett. Jó volt látni, érezni, s a bizonyosságok által visszaigazolva tapasztalni, hogy az Úr hatalmas munkát, szabadulásokat, lelki gyógyulásokat, megerősítéseket végzett el a résztvevőkben. Dicsőség Őneki ezért! Akik eljöttek, nem bánták meg, mert meggazdagodva mentek haza, hogy áldást vigyenek gyülekezetükbe.

Most közreadok néhány bizonyosságot azok közül, akik meg akarták osztani azt, amit ők is kegyelemből nyertek.

Horváth Istvánné, Inárcs

Amikor értesültem az imatáborról és a lehetőségről, hogy imacsoporttagok is részt vehetnek, mindjárt kedvem támadt elmenni. A szívem hálás, hogy az Úr engem is kiválasztott, és Isten gyermeke lehetek. Hálás vagyok, hogy részt vehettem ebben a táborban. Nagyon jó volt látni és megtapasztalni az ifjak és idősebbek egységét, s átélni a közösséget egymással és az Úrral. Csodálatos volt megtapasztalni az Úr jelenlétét és erejét az imaalkalmak alatt. Az Úr ereje rám szállt, amikor imádkoztak értem. Halleluja! Csodáltam az itt levő atyafiak lángolását az Úrban, melyet Lélek általi imáikból éreztem. Hálás vagyok értük, s azt szeretném, ha úgy az inárcsi, mint más gyülekezetekben a férfiak lángolnának Krisztusért. Ezt az egységet és közösséget kívánom, s hiszem, hogy az itt tanultakat át tudjuk vinni a gyakorlatba, és tovább erősödik egyéni és gyülekezeti imaéletünk. „Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített városon” (Zsolt 31,22).

Konkoly Zoltánné, Inárcs

Hálás vagyok Istennek, hogy vágyat adott szívembe az imatábor iránt. A tanítás során a Szentlélek megmutatta, hogy amit eddig csináltam, az imádkozgatás volt. Rádöbbsentem, mennyire fontos az egyéni imaélet, s minden nap be kell töltekezni Szentlélekkel és az Igével. Ha így teszünk, akkor tudunk áldás lenni az imacsoport és a gyülekezet számára. Isten a férfiakra terheli a prédikálás szolgálatát, de azt csak odaszentelt imaélet által lehet jól végezni. Ezúton szeretném buzdítani a férfi testvéreket, hogy szánják oda magukat az imádkozásra. Isten csodás ígéreteit csak így fogjuk magunkévá tenni, hogy legyen ébredés Magyarországon, s a kárhozat felé haladó embertársainkat megmenthessük.

Nyeste Zoltán, Ózd

Nagy várakozás volt bennem az imatáborral kapcsolatosan. Úgy ítélt meg, hogy a sok akarás és felismerés ellenére is imaéletem gyenge, hiányos és erőtlen. Hálát adok az Úrnak, hogy ezen a héten hatalmasan megerősített és betöltött Lelkével. Tudom, hogy gyökeres változások történtek bennem, s az Úr ad kitartást a továbbiakban arra, hogy gyakorlati módon tudjam megvalósítani az életemben az itt tanultakat. Akarom a gyülekezetembe elvinni ezt az erőt, és személyes példával előljárni az imádkozásban. Hiszem és vallom, hogy az ébredés és lelki megújulás a gyülekezetekben kezdődik, és ennek alapja a Szentlélek általi imádkozás. Az Úr fogadóképessé akarja tenni gyülekezeteinket az ébredéskor megtért tömegek fogadására. Dicsőség Neki, hogy ezt a munkát már elkezdte!

Hupka Jánosné, Nagykőrös

Nagykőrösön élek, öt éve tértem meg. Sok áldást és sok próbát éltem már át. Hálás vagyok Istennek, hogy megalakult az OIH, ehhez csatlakoztunk mi is, és februárban megalakult a helyi csoportunk. Az imatábori tanítás alapján meg tudtam vizsgálni, hogy milyen az imaéletem, s mit vár el tőlem az Úr. Megvilágosodott előttem, hogy milyen a könyörületesség, illetve milyen a minőségi imádkozás. Megértettem, hogy be kell állni Isten munkájába hatékony imával és közbenjárással. Isten a szívemre helyezte családomat, környezetemet, gyülekezetemet, városomat és az országot. Itt mindennap átéltük a Szentlélek hatalmas jelenlétét. Buzdítok minden testvért, aki indítást érez közbenjárásra, hogy ne hagyja abba, sőt erősítse az imádkozást!

Még egy bizonyosság: 21 éves fiamnál ez év márciusában tüdőrákot állapítottak meg. Ledöbbsentem, szólni sem tudtam hirtelen, ekkor a Szentlélek szólt hozzám – „Alapítottam az országban egy imaharcos hálózatot, oda fordulj” – megtettem. Mára a fiamat megműtötték, jól van. Négy hét után csodálkozva, de gyógyultnak nyilvánították. Dicsőség az Úrnak érte!

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Eladó

Vótapusztán (a kastély közelében) egy kétszobás régi ház, melléképületekkel, nagy kerttel. Irányár 400.000 Ft. Érdeklődni Simon József testvérnél lehet (7530 Kadarkút, Vóta kastély). Pütkösdiék előnyben.

Még kapható

a nyári ifinapok alkalmából megjelent, az elmúlt néhány év közkedvelt dicsőítő énekeit tartalmazó kiadványunk. Megrendelhető az Országos Titkárság címén: 1143 Bp., Gizella u.

37. – 100 Ft-os egységáron. 20 példány feletti megrendelés esetén 10% kedvezményt tudunk biztosítani!
{k1995504}

Ifjúsági munkások!

Az idén ötödik alkalommal kerül megrendezésre az OIM – YMI szeminárium *november 24. péntek estétől 26. vasárnap délig*. Fő célunk a szemináriummal, hogy az ifjúsági munkások lelki feltöltettségét, megújulást élhessenek át, új kenetet nyerhessenek ezen az alkalmon. Szeretnénk időt szánni a lelki közösség gyakorlására, igei inspirációra. Tervezett előadás témák többek között: A karizmatikus ember = fegyelmezett ember; Legyetek kezdeményezők – A kezdeményezés és a lázadás közötti különbség; Szellemi örökségeink; Férfiak a helyükön; Látás és stratégia. Ian Green szervezésében idén is lesznek külföldi előadók is, de több magyar előadás lesz, mint tavaly. A költségeket idén már 75%-ban mi magyarok álljuk. Még folyamatban vannak a tárgyalások az árakat illetően, de várhatóan 2000– 2500 Ft körül lesz a részvételi díj.
{k1995510}

Gyülekezeti vezetők!

Talán nem kell bizonygatnunk, hogy az ifjúsági munka milyen fontos a helyi gyülekezetek számára. Minden vezetőknek – így az ifjúsági munkában tevékenykedőknek is – elengedhetetlenül fontos, hogy tovább képezze magát. Javasoljuk, hogy támogassátok a fiatalokat a novemberi szemináriumon való részvételben!

Kedves testvérek!

Várjuk bizonyosságaitokat megtérésekről, gyógyulásról, imameghallgattatásokról. Írjatok szerkesztőségünk címére!

Hirdetési tarifák

Ezúton értesítjük kedves olvasóinkat, hirdetőinket, hogy üzleti jellegű hirdetéseket, reklámokat (könyvek, kazetták megjelenése stb.) csak díjfizetés ellenében jelentetünk meg az Élő Vízben. Az apróhirdetések ára (50 szóig) 500 Ft, hosszabb vagy nagyméretű hirdetések esetén a díj az elfoglalt hellyel arányosan emelkedik, például a hátsó borítón megjelenő egész oldalas hirdetés 5000 Ft-ba kerül.

A missziótevékenységgel kapcsolatos hirdetések természetesen ingyenesek.

Bölcs mondás

Ha készen állsz Isten számára, Isten is készen áll számodra.

Impresszum

Felelős szerkesztő: Kovács Zoltán

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Kázmér Pálné, ifj. Kovács Béla, Nagy Kornél, Pánczél János, Szűcs József

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Kép a gyermektáborról

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: Fábrián Attila elnök

ISSN 1217-0623

Készítette a Váci Ofszet Kft.

Felelős vezető: Szilva István ügyvezető

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Keresztrejtvény • Készítette: Nagy Kornél

{k1995516}

VÍZSZINTES: 1. EGY IGEVERS KEZDETE. 18. Francia kálvinista. 19. Környezet francia nyelven. 20. Összetett szavak előtagjaként jelentése: ellen, újra. 21. A Biblia szerint 950 évet élt (1Móz). 22. „Nem is adatott az emberek között az ég alatt más...” (ApCs). 24. Sém fia (1Móz, új ford). 25. Maros menti község Romániában. 26. A nikkell vegyjele. 27. Noé egyik fia (1Móz). 28. Júdabeli város (Józs). 30. Garamlök szlovák neve. 32. Igekötő. 33. Ponyvával borított nagy szekér. 35. Izsakhár egyik nemzetsége (4Móz). 37. Olasz tűzhányó. 39. Jerahmeél unokája (1Krón, új ford). 40. Somogy megyei nagyközség. 41. Visszasír! 43. Fasírt. 44. Ószövetségi könyv. 46. „Nem a világért könyörgök, hanem azokért, akiket nékem ...” (Jn). 48. ...cső, mikroszkóp. 49. AZ IGEVERS VÉGE. 50. Európai nép. 51. A tíz csapás egyike (2Móz). 52. Filiszteus város, melynek népét halállal és betegséggel sújtotta Isten az odavitt frigláda miatt (1Sám). 53. ...kés, bicska. 56. Új-zélandi és osztrák autójel. 58. EÖN. 59. Csoport angolul. 61. Pál apostol szolgatársa volt (ApCs). 63. „A szent dolgokból ne egyék, míg meg nem ...” (3Móz). 66. Szászországi városkába való. 67. á,á,á,á. 68. Ógörög hangsor. 70. Ammonita király, akit Saul legyőzött (1Sám). 71. Névelős névelő. 72. Ruházati kellék. 73. Szigliget centruma! 75. Kazah páratlan betűi. 77. Azonos mássalhangzók. 78. Igekötő. 79. Frázis fele! 80. Ilyen tú is van. 83. Zeneiskolai tantárgy, névelővel.

FÜGGŐLEGES: 2. Timótheus anyja (2Tim). 3. A margarinban van! 4. Személyes névmás. 5. Főpap (ApCs). 6. Folyamatosan változtatható gyújtótávolságú lencserendszer. 7. Fél ítélet! 8. Saint (szent) rövidítése földrajzi nevekben. 9. Oktatási ciklus. 10. „Erő és ékesség az ő ruhája, és ... a következő napnak” (Péld). 11. Kóré és Dáthán társa (4Móz). 12. Német tv csatorna. 13. Az USA-ban a hatvanas években kialakult zenei irányzat. 14. A Szojuz-23 űrhajó parancsnoka (1976). 15. „Mély ... kerített be engem, hínár szövődött fejemre” (Jón). 16. Gyom. 17. Próféta, aki megjövendölte Pálnak, hogy Jeruzsálemben elfogják (ApCs). 18. AZ IGEVERS FOLYTATÁSA. 23. A tizenkét forrás és hetven pálmafa helye (2Móz). 27. ... loco, ezen a helyen. 28. Férfi, aki mindenféle réz és vasszerszámok kovácsolója volt (1Móz). 29. Hadassa gondviselője, nevelőapja (Esz). 31. Lóbetegség. 34. Mérábnak, Saul leányának férje (1Sám). 35. Pór. 36. Emlékezetéből eltávolít. 38. Dávid első csapata parancsnokának apja (1Krón). 40. A Szaturnusz – önálló légkörrel bíró – legnagyobb holdja. 42. „Kármel és ... ékessége, meglátják ők az Úrnak dicsőségét” (Ézs). 44. Bern-Lötschberg-Simplon, a berni alpesi vasúttársaság jele. 45. Vak betűi keverve. 46. Izráel királya volt, visszafelé (1Kir). 47. Részben különleges! 54. A kígyó teszi. 55. Estély. 57. Cseh és horvát autójelzés. 59. Ital. 60. Tözsde, névelővel. 62. Csúszós. 64. Pizkos, csatakos. 65. Töltényt helyez a fegyver erre kialakított részébe. 66. „Este bánat ... be hozzánk, reggelre öröm” (Zsolt). 69. Kiejtett betű. 71. Ábrahám unokaöccse, névelővel (1Móz). 74. Zamata. 76. A szokottnál folyósabb. 78. „A”

cink vegyjele. 79. „Teljesítsd ígéretedet a te szolgálóknak, aki ... téged (Zsolt). 81. Tonnasúly rövidítve. 82. Mássalhangzó kiejtve. 84. A szelén vegyjele. 85. Santa ..., argentin város.

Minirejtvény • Készítette: *Nagy Kornél*

{k1995517}

VÍZSZINTES: 1. Zsidó főember, aki elismerte, hogy Jézus Istentől jött (Jn 3,2). 4. Ammonita férfi, Dávid előjáróvá emelte (2Sám 23,37). 8. Ádám fia (1Móz 4,2). 9. „Az ég csillagai a földre hullának, miképpen a ... fa hullatja éretlen gyümölcseit” (Jel 6,13). 10. „Megépíté szent helyét, mint egy ... várat” (Zsolt 78,69). 12. Lévita, akit Jósafát király a nép tanítására rendelt (2Krón 17,8).

FÜGGŐLEGES: 1. Város, ahol Jézus Ésaiás próféciáját olvasta fel (Lk 4,16). 2. „Az Úrnak an-yala pedig szóla Filepnek, mondván: kelj fel és menj el ... felé” (ApCs 8,26). 3. Helység, ahol Illés próféta életre keltette egy özvegyasszony fiát (1Kir 17,10). 4. „Nem hagylak el, ... el nem távozom tőled” (Zsid 13,5). 5. Salamon Benjáminita tisztartójának, Simeinek atyja (1Kir 4,18). 6. Űrmérték (3Móz 19,36). 7. Saul atyja (1Sám 9,3). 11. Próféta Dávid idejében (1Sám 22,5).

BEKÜLDENDŐ:

a *Keresztrejtvény* vízsz. 1., függ. 18. és a vízsz. 49. soraiban található ígevers pontos *helye*, valamint a *Mini-rejtvény* bekarikázott betűiből összeállított szó, mely az Istenben való hit legkiválóbb bizonyítékát fejezi ki.

BEKÜLDÉSI HATÁRIDŐ: 1995. november 7. A '95/4. szám rejtvényeinek helyes megfejtése: *Keresztrejtvény: 4Móz 23,19/a; Minirejtvény: Mester.* Helyes megfejtést beküldők közül könyveket nyertek: **Duszka Tiborné (Békés), **Gróf Nándorné** (Csetény) és **Haczk Ákos** (Budapest).**

GYERMEKKÖR

{k1995518}

{k1995519}

{k1995520}

{k1995521}

{k19955D}